

| VRBÁTKY | DUBANY | ŠTĚTOVICE |

Triangl

www.vrbatky.cz

18
2016

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,

rok se s rokem sešel a vy se opět shledáváte s novým číslem obecního časopisu. Triangl už pevně patří do předvánočního času a spousta z vás si jej oblíbila. Věříme, že i letošní číslo se vám bude líbit. I tentokrát časopis tradičně obsahuje spoustu článků, zajímavostí, rozhovorů, příspěvků od místních spolků, obrázků atd. atd. Všem, kteří přispívají, moc děkujeme. Zvláštní poděkování pak patří

panu Dubanskému, který je již pravidelným přispěvatelem v rubrice Názory občanů. Jeho postřehy nikdy nezklamou. Škoda jen, že takových spolupracovníků není více. Velmi bychom to přivítali.

Vážení čtenáři, přejeme vám hodně příjemných chvil nad naším-vaším časopisem, pěkné a klidné prožití Vánoc a pevné zdraví v novém roce 2017.

- redakce -

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí čtenáři
našeho obecního časopisu!

Rok 2016 se rychle blíží ke svému konci a my opět rekapitulujeme, jaké změny v obci v tomto roce nastaly, co se vybudovalo a co nám letošní rok ve společenském životě na obci přinesl.

Společenský, kulturní a spolkový život je v naší obci již na tak vysoké úrovni, že mě členky kulturní komise přesvědčily, abychom se přihlásili do soutěže „Vesnice roku 2016“. Je to celostátní soutěž obcí, jejíž krajské kolo proběhlo i v naší v měsíci červnu. Představení života naší obce bylo tak výborné, že jsme v krajském hodnocení získali jako nováček soutěže „Cenu naděje pro živý venkov“ jako ocenění za místní spolkový život a občanskou společnost v obci. Mimo diplomy jsme získali i finanční odměnu ve výši 50 tis. Kč. Rád bych ještě jednou poděkoval všem, kteří se na organizaci této akce podíleli, ale i těm občanům naší obce, kteří toho nelitují a věnují svůj volný čas ve prospěch společenského vyžití nás všech.

Rozpočet obce na tento rok, schválený zastupitelstvem, jsme se snažili jako vždy splnit. Z těch největších akcí byla vybudována stezka spojující Štětovice s Vrbátkami a silnice kolem cukrovaru, včetně moderního úsporného LED osvětlení. Dále byly rekonstruovány chodníky ve Štětovicích na Trávníkách, včetně několika parkovacích míst a svodů dešťové kanalizace. Protože počet automobilů neustále stoupá, byla vybudována další parkovací místa v uličce ve Štětovicích, u silnice ke hřišti ve Vrbátkách a u zájemců z řad občanů a firem, kteří využili příspěvek obce na zhotovení vjezdů do svých domů a parkovacích míst před nimi. Řádně opravena do asfaltového povrchu byla také cesta za školou ve Vrbátkách.

Nedávno proběhla velká rekonstrukce veřejného osvětlení v naší obci. Dostali jsme se mezi 36 obcí, které letos získali 50% dotaci od ministerstva průmyslu a obchodu na úsporu energie a téměř všechna výbojková světla v naší obci byla vyměněna za úsporná, bezúdržbová LED světla. Tato světla mají třetinovou spotřebu energie, desetiletou

Vydavatel: Obec Vrbátky / IČO 00288934

Datum vydání: prosinec 2016

Redakce: Tomáš Hrbata, Hana Kulhajová, Jana Tajovská, Martina Stoklásková, Jiří Voítl

Korektury: Helena Švancarová

S obsahem časopisu byla seznámena Rada obce Vrbátky

Grafická úprava: Milan Matoušek

Tisk: Trifox Šumperk

Vydavatel nenese odpovědnost za údaje a názory autorů jednotlivých článků.
Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy textu.

Triangl, 18. ročník, 2016

Triangl

Obec pořídila pro naši zásahovou jednotku nové hasičské auto.

záruku na provoz, takže se nám 1,5 mil. našich vložených prostředků vrátí zhruba za čtyři roky a obec potom dále bude mít několikasettisícovou úsporu ročně z provozu veřejného osvětlení. Před měsícem byla také zakoupena moderní zánovní hasičská automobilová cisterna pro naši jednotku sboru dobrovolných hasičů, v hodnotě 1,5 mil. korun. Na nákup přispěl i Olomoucký kraj finanční dotací ve výši 150 tis. Kč, za což tímto děkujeme. Věřím, že naši aktivní hasiči využijí tuto nemalou investici k ochraně majetku a zdraví nás všech.

V rozpočtu byla také výstavba obecních bytů v podkroví budovy Školícího centra ve Vrbátkách za spoluúčasti státní dotace na sociální bydlení. Zastupitelstvo po seznámení s podmínkami dotace tzn., že by tyto byty sloužily pro sociálně vyloučené občany, případně pro občany bez vlastního bytu, rozhodlo, že byty postavíme raději jen za své a budeme tam ubytovávat toho, koho my budeme chtít. Tzn. že to budou startovací malometrážní byty pro mladé rodiny nebo pro osamělé matky s dětmi. Bydlení bude v podkroví bez výtahu, takže pro starší občany je k dispozici přízemní domov pro seniory ve Vrbátkách. Výstavba podkrovních bytů bude provedena v jarních měsících příštího roku.

Některé akce, které byly plánovány s podmínkou získání dotací, jsme nemohli uskutečnit, protože jsme požadované dotace bohužel nezískali. Zvláště mě to mrzí u výstavby školní tělocvičny ve Vrbátkách. Neznám ZŠ naší velikosti ani v širokém okolí, která nemá tělocvičnu, takže děti musí chodit kilometry na cvičení do sokolovny. Bohužel některým zastupitelům naší obce je to jedno, a proto na zářijovém zastupitelstvu o 1 hlas neprošla výstavba tělocvičny i bez získání dotace, přestože naše obec má řádným hospodařením na účtech bezmála 40 mil. korun získaných z jiných dotací na budovy, infrastrukturu, místní komunikace a výstavba tělocvičny o nákladech cca 30 mil. by rozpočet obce vůbec neohrozila. Věřím, že až budete číst tento časopis, bude již ve schváleném rozpočtu obce

na rok 2017 tato investice zahrnuta a dotace, o kterou jsme opět ministerstvo školství a mládeže nyní požádali, jen sníží předpokládané náklady naší obce.

Nemalé prostředky stojí provoz a údržba naší splaškové kanalizace a čističky odpadních vod. Systém kanalizace již funguje dvanáct let a náklady se stoupajícím množstvím odpadních vod neustále vzrůstají. Protože vybrané prostředky od občanů již dávno nepokrývají vynaložené náklady (poslední navýšení bylo v roce 2010), rozhodla Rada obce svým nařízením zvýšit poplatky za stočné od příštího roku o 100 Kč na občana. Věřím, že uspořené finance z výdajů obce budou lépe vynaloženy ve prospěch dětí a mládeže nebo např. ke zlepšení sociálních služeb pro seniory.

S blížícím se koncem roku 2016 Vám přeji všem hodně štěstí, spokojenosti a hlavně pevného zdraví v příštím roce 2017.

Ivo Zatloukal, starosta obce

Štěstí

*Přišel mi další z mailů dnes
ty chodíš stále, je to bés
nechtěná pošta, předmět: sleva
útočí na mě zprava zleva*

*Akce prý začíná teď právě
mám v mobilu v nové zprávě
už zase znovu každý den
výhodná koupě jako sen*

*Letáky do schránky se stěží vejdou
ti kdo nekoupí prý s dobou nejdou
barevné lesklé tlusté jsou
denně si na mě vzpomenou*

*Pustím si telku a v ní klip
nabízí zboží a k tomu slib
že je to terno, je to karma
a navíc ještě něco ZDARMA!*

*Už jsem se rozhodl
konec pohádky
koupím si štěstí
- na splátky*

Pablo Zahradník / Vrbátky

Před a po...

Galerie osobností obce

V každém vydání Trianglu, v rubrice Galerie osobností, přinášíme rozhovor s člověkem, který podle našeho názoru nějakým výrazným způsobem zasáhl do života obyvatel našich obcí. V letošním roce tomu nebude jinak. Při zvažování a výběru osobnosti volba padla jednoznačně na paní doktorku Libuši Šálkovou. Jestli se o někom dá s určitostí říct, že je to člověk v obci všeobecně známý a respektovaný, tak je to právě místní lékař. Ve Vrbátkách je to lékařka, která v místním středisku ordinovala neuvěřitelné tři desítky let.

Paní Šálková, jste vrbátecká rodačka?

Narodila jsem se v Prostějově a s rodiči a bratrem jsme bydleli ve Střílkách u Kroměříže. Tatínek tam byl obvodním lékařem. Ve Střílkách jsem prožila konec války a vzpomínám si, jak ta doba byla těžká. Často k nám chodili zranění lidé a chtěli ošetřit, tvrdili, že jsou partyzáni. Jako dítě jsem to tak nevnímala, až později jsem si uvědomila, jak to bylo nebezpečné. Otec nám vyprávěl, že během války ho vyhledal hrabě z Kollowrat, který také potřeboval nutně ošetřit.

Chtěla jste být vždy lékařkou?

Přála jsem si studovat medicínu, ale nebylo to úplně lehké. Sice jsem se dobře učila, ale v té době musel mít zájemce o studium na vysoké škole dobrý a nezávadný kádrový posudek. Dnešní mladí lidé vůbec netuší, co všechno rozhodovalo o přijetí ke studiu. No, a můj otec často říkal, co si myslel a pak měl problémy s tehdejšími politickým vedením.

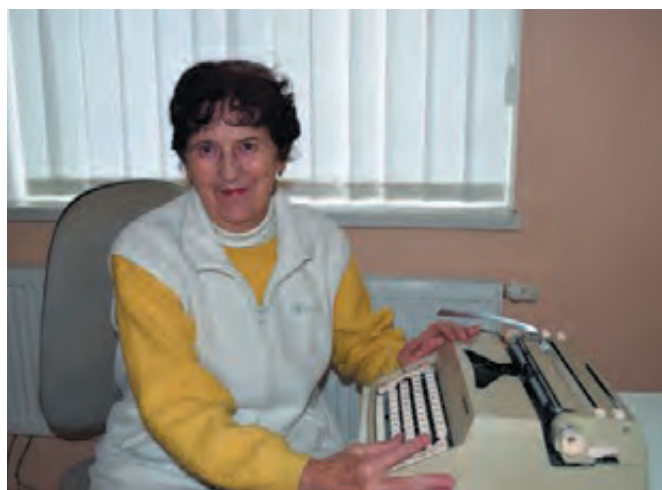
Od kdy žijete ve Vrbátkách?

Ze Střílek se naše rodina přestěhovala do Vrbátek po válce, já jsem v místní škole nastoupila do první třídy. Oba rodiče pocházeli z Prostějovska, to přispělo k rozhodnutí přestěhovat se do Vrbátek. Otec vyhrál výběrové řízení na místního obvodního lékaře.

Zpočátku jsme bydleli ve Vrbátkách v pronájmu v dnešním domě rodiny Ambrozkových. Tam byla také ordinace. Kdo prochází uličkou, může si všimnout, že dodnes jsou na domě vidět zazděné otvory po oknech od bytu a ordinace.

Kde jste studovala lékařskou fakultu?

Po gymnáziu jsem studovala lékařství v Olomouci a v roce 1964 jsem absolvovala. Dostala jsem umístěnou do Nového Jičína na interní oddělení do nemocnice,

tenkrát si nebylo možné vybírat, kde by absolvent chtěl pracovat. Mimo jiné jsem pracovala rok v Tatře Kopřivnici jako závodní lékařka. To bylo náročné období, byla jsem v ordinaci i 10 hodin denně, pak se držely služby. Starší si vzpomenou, že byly pracovní i soboty. A protože jsem bydlela přímo v nemocnici na doktorské ubytovně, trávila jsem celé dny v bílém plášti. V roce 1966 se mi podařilo dostat do Prostějova, kde jsem prošla několik oborů od interny až po chirurgii. Ráda vzpomínám na svou první operaci slepého střeva. Pak jsem chvíli zastupovala závodního lékaře v Agrostroji a asi rok jsem byla závodní lékařka v OP Prostějov. To už jsem byla těhotná a v roce 1969 jsem šla na mateřskou dovolenou.

Kdy jste začala ordinovat ve Vrbátkách?

Na obvod ve Vrbátkách jsem nastoupila po mateřské v roce 1970, ordinace byla v cukrovaru. Udělala jsem si dvě atestace v Brně, pro internu a pro všeobecné lékařství. Obvod jsem přebrala po svém otci, který odešel do důchodu, ale když bylo potřeba, tak mě zastupoval. Mí pacienti pak často vzpomínali, jak otec jezdil po návštěvách nemocných starou Tatro. Velikost obvodu se celou tu dobu neměnila a někteří pacienti to měli do ordinace „tak trochu z ruky.“ Takže když jsem přijela k nemocnému třeba do Biskupic, chodila jsem nakonec s recepty v ruce skoro dům od domu.

Na co ze své praxe ráda vzpomínáte?

Práce mě bavila a na své pacienty vzpomínám ráda. Zajímavé bylo sledovat, jak se jednotlivé rodiny rozrůstají, někdy ke mně chodili i zástupci tří generací z jedné rodiny.

Na co naopak nevzpomínám vůbec ráda, byl rok 1993. To se stát rozhodl, že dojde k privatizaci zdravotnictví

a z lékařů se musí stát podnikatelé. Obnášelo to ohromné množství starostí, vyřizování a neustálé dohadování se se zdravotními pojišťovnami. Přes den jsem byla v ordinaci a po večerech jsem zpětně vyplňovala hlášení pro pojišťovny. V roce 1999 jsem ukončila svou praxi a odešla do důchodu. Pak jsem ještě zastupovala za dceru na obvodu, když byla na mateřské dovolené. Ta převzala obvod po mně a stala se tak třetím pokračovatelem lékařského povolání v naší rodině.

Je mi líto, že jsem se během své praxe nedočkala nové ordinace. Myslím si, že pacienti si nové prostory zasloužili již dávno.

Jako lékařka bych chtěla všem popřát to nejdůležitější, a to je samozřejmě zdraví. Také si přeji, abychom žili v klidu a pohodě, což je v dnešní uspěchané době problém. Zdá se mi, že dříve lidé byli k sobě ohleduplnější a život nebyl tak stresující, což se samozřejmě negativně odráží na zdravotním stavu nás všech.

Do nového roku přeji všem čtenářům Trianglu pevné zdraví, štěstí a rodinnou pohodu.

Děkujeme paní doktorce za milé vzpomínání na dobu, kterou strávila se svými pacienty a přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

-redakce-

Znáte Otce Antonína Komana?

Každý rok přinášíme spoustu článků a rozhovorů na různé téma v rámci našich obcí. Důraz klademe na zajímavosti z uplynulého roce, o kterých Vás chceme informovat. V loňském roce došlo ke změně v zastoupení římskokatolické církve dubanské farnosti, polského Otce Jana Pacholka vystřídal český farář Otec Antonín Koman. Naše dvouhodinové povídání se neslo ve velmi příjemné atmosféře. Pan farář trpělivě a ochotně odpovídal na všechny naše dotazy, za což mu velmi děkujeme.

Na Hané nejste tak úplně nováček

Pracoval jsem tu již před 20ti lety v Prostějově u sv. Petra a Pavla. Uvedl mě tu tehdejší pan děkan Ladislav Malý. Nyní působím v jeho farnosti Olšany a také v Dubanech. Potom jsem více jak 20 let působil v Bulharsku.

Otec Antonín Koman

- pochází z Ostravska
- v současné době zastupuje dubanskou a olšanskou farnost
- salesián (římskokatolická kongregace sv. Jana Bosca, která se věnuje výchově mládeže, pozn. redakce)
- přes 20 let působil v Bulharsku – ve městech Sofie, Kazanlak, Jambol

Jde vůbec porovnávat Vaše působení v Bulharsku a tady?

Každá země je jiná, začátky v Bulharsku nebyly jednoduché, zejména materiální zajištění bylo nedostatečné. Ale co se týká zájmu o římskokatolickou církev, tyto země se zase tak neliší. V Bulharsku je dominantní pravoslavná církev, římskokatolická je v menšině a pak je tu místy i Kórán. Víte, Bulharsko bylo staletí pod nadvládou Turecka. Proto Bulhaři jsou na rozdíl od našich lidí více nedůvěřiví a hlavně uzavření. Když se s nimi ale seznámíte blíže, jejich srdce se otevrou a i přes velkou chudobu jsou velmi přátelští a pohostinní.

Několikrát byl z Vaší strany zájem spolupráce s místní školou, vést výuku náboženství. Jak to dopadlo?

Jsem salesián. Salesiáni jsou významnou římskokatolickou kongregací, která se věnuje především výchově mládeže. V loňském školním roce jsem byl pozván do školy, abych pohovořil s rodiči dětí a nabídl jim výuku náboženství v rámci třídních schůzek v dubanské škole. V letošním školním roce byli rodiče osloveni prostřednictvím třídních učitelů. Bohužel se nám nepodařilo získat patřičnou podporu ze strany rodičů. Z mé strany však zájem pořád je, třeba se to někdy podaří.

Je něco, co se vám u nás líbí?

V poslední době je nárůst žádostí rodičů o křest jejich dětí, snažím se všem vycházet vstříc.

V minulých letech byl ze strany občanů zájem o oddávání mimo dubanský kostel a to třeba ve vrbátské kapli. Je s tím nějaký problém?

Problém ne, ovšem v těchto případech je třeba zažádat o farní povolení. Snažím se ale upřednostnit dubanský kostel, poněvadž je velmi pěkný a udržovaný. Touto cestou bych chtěl velmi poděkovat paní Hudcové za velkou pomoc pro mě i pro kostel.

Obecní úřad v minulosti projevil zájem o odkup budovy fary.

Jak se na to díváte Vy?

Tahle věc se táhne už od dob mého předchůdce a myslím si, že s tím nebude žádný problém. Nejenom oprava ale také i využití tak obrovských prostor by pro církev znamenala velkou zátěž. Nicméně chápu, že jako nejstarší budova v obci si opravu už zaslouží. Samozřejmě je to jen můj názor, rozhodovat bude kněžská rada. Já osobně bych byl rád, kdybych někde v Dubanech měl nějaké zázemí, třeba ze dva pokojíčky a prostor pro setkávání se s věřícími. Něco takového, jako mám už teď v Olšanech. Určitě by to mé práci, nebo spíš jak říkám mému poslání zde, pomohlo.

V naší obci probíhají různé kulturní a zájmové akce. Blíží se Vánoce a řada adventních zastavení. Účastníte se kulturního života v obci?

Převážně komunikuji s panem starostou, takže o mnoha akcích vím od něj. Zároveň mám přehled, když něco probíhá v dubanském kostele. Ale o ostatních akcích jsem buď nevěděl, nebo jsem se jich zatím nezúčastnil.

Mysleli jsme jako neoficiálně si zajít na koncert nebo na něco dobrého. Požádáme kulturní komisi, která tyto akce zajišťuje, aby Vás vždy pozvali.

Děkuji, to budu opravdu rád.

Za všechny čtenáře Vám děkujeme, že jste si na nás udělal čas. Chtěl byste prostřednictvím Trianglu něco vzkázat našim občanům.

Vánoce jsou jistě svátky pohody, odpočinku a obdarování. Přejí Vám, abyste nezapomněli na dárce všeho krásného, který chce, aby štěstí pozemské přerostlo ve štěstí věčné!

-redakce-

V minulém vydání Trianglu jsme poprosili čtenáře, zda by nám pomohli odhalit totožnost chlapců na zveřejněné fotografii. Dostali jsme dvě odpovědi, za které jsme velmi vděční. Vážíme si toho, že máme v naší obci pamětníky, kteří nám mladším pomáhají odhalovat minulost. Děkujeme.

Na snímku jsou mladí fotbalisté ZDŠ Vrbátky, kteří v roce 1966 zvítězili v turnaji ZDŠ okresu Prostějov o pohár družebního města Rossoš v bývalém SSSR. Turnaj se hrál na dnes již bývalém stadionu SK Prostějov v Sportovní ulici v Prostějově. Horní řada zleva: Václav Vojkůvka (Biskupice), Stanislav Zbořil (Vrbátky), Antonín Lašák (Hrdibořice), Vladislav Horák (Dubany), Jiří Krejčí (Dubany) Spodní zleva: Zdeněk Stodola (Biskupice), Václav Marek (Vrbátky), Milan Novotný (Vrbátky), Zdeněk Kvapil (Biskupice), Jan Vaculka (Dubany), Vlastík Patkán (Hrdibořice)

Na jaké nejbližší akce se můžeme těšit?

Bližší informace naleznete na www.vrbatky.cz

- 26. 12. 2016 / Pingpongový turnaj
- 21.1. 2017 / Školní ples
- 28.1. 2017 / Sokolský ples
- 18.2. 2017 / Obecní ples

- 25.2. 2017 / Dětský maškarní karneval
- 25.2. 2017 / Šibřinky – maškarní karneval pro dospělé
- 18. 3. 2017 / Hasičský ples

Proč lyžujeme právě v Lipové a proč už nestačí jen lyžařský kurz?

Když jsme společně s paní zástupkyní přemýšleli, co zajímavého Vám v letošním Trianglu nabídnout v zimním čase a čím se můžeme i trochu pochlubit, napadl nás lyžařský výcvik. To je hezké zimní téma a ne každá srovnatelně velká škola dokáže naplnit každoročně kurz 30–35 žáky.

Žáci naší školy jezdili řadu let na lyžařské kurzy společně s dětmi ze Ptení. Pravidelně se kurzu zúčastňovalo 10 až 15 žáků, se kterými jezdila zpravidla paní zástupkyně jako jediný instruktor. V době její mateřské dovolené jsme začali jezdit na kurz sami. Počty žáků byly stále nízké. Přesto, že jsme kurz jeden rok nabízeli i žákům 4. třídy, nepřekročil počet „lyžařů“ dvacet.

Stejná situace byla i po návratu paní zástupkyně. V té době jsme už pravidelně jezdili do Penzionu Pavel v Lipové-lázních.

Proč jsme si vybrali právě tuto lokalitu?

Penzion má pro nás řadu výhod:

- Ubytování je za příznivou cenu.
- Je dostupný vlakem a ušetříme za cestu.
- Je veliký „tak akorát“.
- Vaří se tady docela dobře (a vždycky zbude na přidání).

- Všechny pokoje jsou vybaveny sociálním zařízením.
- V případě rozumných teplotních podmínek můžeme lyžovat na dvou uměle zasněžovaných svazích, které jsou dostatečně dlouhé pro výcvik, ale zároveň mají instruktoři dobrý přehled i v případě volného lyžování.
- Na svah je to tři minuty pěšky a pokud je dostatek sněhu, můžeme k chatě dojet na lyžích.
- Majitel vleku nám vychází vstříc zvýhodněnou cenou pro kurz.

- Pokud je to se sněhem horší, dá se zajistit autobusová doprava do nedalekých Filipovic, které jsou výše položené, vybavené sedačkovou lanovkou, ale pro začátečníky v některých pasážích prudší než bychom na začátku kurzu potřebovali.
- A když je sněhová situace více než kritická, můžeme si udělat vlakem výlet do „Lesního baru“ v Horní Lipové nebo do Jeseníku (obojí do deseti kilometrů), případně se dá zajistit prohlídka v jeskyních „Na Pomezí“, kam dojdeme pohodlnou procházkou lesem.
- V penzionu je dostatek prostoru, abychom si mohli i něco zajímavého zahrát.
- Ve společenské místnosti je dostatečně velká obrazovka, na které si můžeme prohlédnout výuková videa.
- Děti hodnotí kladně i to, že do místního obchodu pro doplnění „zásob“ je to asi 5 minut pěšky.

I když jsme díky podpoře klubu přátel školy mohli všem lyžařům nabídnout bezplatné zapůjčení kvalitní lyžařské výstroje (pro nelyžaře – carvingové lyže, boty a hole), nedařilo se nám naplňovat kapacitu „našeho“ penzionu. To s sebou neslo dvě nepříjemnosti. Na chatě jsme nebyli sami, ale společně s „cizími“ ubytovanými a navíc jsme byli odkázáni na termíny, které jaksi „zbyly“ po těch školách, které využívaly celou kapacitu. Zdálo se, že se budeme i nadále potýkat se stejným problémem, jako řada dalších vesnických škol.

Situace se radikálně změnila v roce 2013. V tomto roce jsme poprvé nabídli žákům možnost výuky jízdy na snowboardu (SNB). K tomu nám pomohlo i to, že do školy nastoupil tehdy nově pan učitel L. Fusek, který si velice rychle osvojil techniku jízdy na SNB a přes velmi špatné sněhové podmínky „vštípil“ základy prvním deseti odvážlivcům (dva už na „prknech“ jezdili docela obstojně). SNB děti natolik oslovil, že už následující rok jsem byl nucen ve svém „pokročilém věku“ absolvovat kurz instruktora snowboardingu i já, abychom uspokojili všechny zájemce. Musím přiznat, že SNB mě sice zaujal, ale stále se lépe cítím na dvou „prknech“. Přesto se nám s panem učitelem

velmi dobře daří vychovávat mladé snowboardisty se zápalom pro tento sport.

Od zavedení snowboardového výcviku je snowboardistů pravidelně více než lyžařů. Nezapomínáme ani na ně. Lyžařům se věnuje dvojice zkušených instruktorek Mgr. R. Faltýnková a paní zástupkyně Mgr. V. Hrbatová. Také ony se s maximálním zápalom věnují jak zdatným lyžařům, kteří se jedou na kurz zdokonalit, tak i úplným začátečníkům. Nutno dodat, že až na pár výjimek, které si bez obav zalyžovaly až při svém druhém kurzu, se paní zástupkyni, která má pravidelně na starost druhé družstvo, daří rozhýbat i úplná „dřeva“.

Jsme rádi, že díky podstatně vyšším počtům dětí (30 a více) si už termíny můžeme vybírat a chatu máme celou pouze pro nás.

Přejme si jen, aby měly děti v příštích letech stejně velký zájem jako letos, kdy je kurz plně obsazen. Dokonce jsme některé žáky 6. třídy museli ponechat jako náhradníky. Snad nám bude přát i počasí, abychom si náš letošní kurz užili skutečně naplno a naučili děti všechno, co jsme si pro ně naplánovali. Na Vaše děti se těší L. + M. + R. + V. ☺.

Na úplný závěr bych Vám chtěl jménem svým i všech zaměstnanců školy popřát hezké vánoční svátky a do nového roku hodně štěstí, zdraví a úspěchů nejen pracovních, ale především osobních.

Michal Vysloužil, ZŠ a MŠ Vrbátky

Chcete vědět, co je nového v mateřské škole?

V květnu proběhla na všech pracovištích 1. sportovní olympiáda

Stejně jako naši sportovci na olympijských hrách, tak si i děti z naší mateřské školy poprvé vyzkoušely olympijskou atmosféru. Olympiáda navazovala na výchovně vzdělávací téma *Děti na celé Zemi*. Děti se seznamovaly s kulturami jiných zemí a dozvěděly se něco z historie a významu olympijských her. Jejich zvědavost nás dovedla k organizaci her pro děti. Už výběr maskota her byl pro ně zážitkem. Svoji první sportovní olympiádu pojmenovaly po jejich oblíbeném Spongebobovi a přípravy mohly začít. Děti pomáhaly s vymyšlením pěti disciplín tak, aby se jim sportování co nejvíce líbilo.

Zahrady všech pracovišť se proměnily na olympijské stadiony 25. května. Každá třída si přinesla svou vlastně vyrobenou vlajku. Děti si vyrobily sportovní čelenky, vybraly si číslo a olympiáda mohla začít. Naši malí sportovci si vyzkoušeli všechny disciplíny, a to plavání, dostihy, jízdu na koloběžce nebo odrážedle, vytrvalostní běh s úkolem a hod na cíl.

Olympiáda se vydařila. Děti odcházely ze stadionu spokojené, s radostí ze zvládnutí disciplín. Odnášeli si „pravé“ olympijské medaile, diplomy a hlavně úsměv na rtech. Víte, kdo vyhrál? Samozřejmě vyhráli všichni! Už nyní se děti domlouvají na maskotu 2. sportovní olympiády.

Těší nás, že se nám podařilo zapojit všechny naše nejmenší děti do sportovních aktivit s vědomím, že je sport nejen zdravý, ale může být i pro ty nejmenší zábavný.

Poprvé jsme si vyzkoušeli „Pasování na školáky“ trochu jinak

Letošní rok byl premiérou pro uspořádání „Zahradní slavnosti“ pro děti, rodiče a rodinné příslušníky. Tato

akce byla spojena s přechodem malých dětí z Berušek do Sluníček a děti ze Sluníček byly pasovány na školáky. Jelikož ohlas od rodičů byl tak velký, napadlo nás, že by mohla tato informace zajímat i vás všechny.

Děti vyrobily květinčky, které u vchodu na zahradu obdrželi všichni přítomní. Celou slavnost moderovaly květinové víly. *Berušky* procházely sluníčkovou branou do Sluníček za pomoci květinového kouzla. *Sluníčka* byla za pomoci jiného kouzla pasována na školáky. Celý program prolínalo vystoupení dětí z obou tříd.

Mile nás překvapilo zapojení rodičů do příprav slavnosti i hojná účast hostů. V tak parném dni, kdy teploty

přesahovaly 30 stupňů, byla zahrada plná. Ve spolupráci s obcí jsme připravili stany, kde se mohli účastníci před pálivým sluncem schovat. Společně s rodiči a Klubem přátel školy jsme zajistili občerstvení. Ochutnávkou cukroví, koláčků, chlazeného ovoce i nabídkou nealko jsme se snažili přispět k pohodovějšímu prožitku všech účastníků.

Velký dík patří vílám, které nás provázely slavností. Také KPŠ, který financoval zábavný program pro předškoláky a jejich rodiče ze všech vesnic, konaný hned po skončení slavnosti. Bylo vidět, že se program líbil nejen dětem, ale i všem přítomným. Svou účastí nás potěšil pan ředitel školy i pan starosta. Pro děti to byla doopravdy slavnostní atmosféra jejich velkého dne. Už nebudou děti ze školky, ale velcí školáci.

Rádi bychom alespoň takto poděkovali za pomoc i účast. Doufáme, že se stane naše zahradní slavnost tradicí.

Milena Zapletalová

i A pár informací navíc...

Komu je určeno předškolní vzdělávání?

Zákonem č. 178/2016 Sb., ze dne 20. dubna 2016, kterým se mění školský zákon, se s účinností od 1. 9. 2016 stanoví, že se předškolní vzdělávání organizuje pro děti ve věku zpravidla od 3 do 6 let, nejdříve však od 2 let. S odloženou účinností od roku 2020 bude předškolní vzdělávání organizováno pro děti ve věku od 2 do zpravidla 6 let.

Pro koho je povinné předškolní vzdělávání?

Od počátku školního roku, který následuje po dni, kdy dítě dosáhne pátého roku věku, do zahájení povinné školní docházky dítěte, je předškolní vzdělávání povinné.

Kdy je zápis do MŠ?

Zápis do všech tříd naší mateřské školy se uskuteční dne 4. 5. 2017 od 13.00 do 17.00 hod. ve Vrbátkách, v kanceláři vedoucí učitelky. Letáčky se zápisem budou

viset na dveřích školek ve všech obcích, na webu školky. Zápis bude vyhlášen i obecním rozhlasem.

Jak postupovat při odkladu školní docházky?

I v případě, kdy zákonný zástupce chce požádat o odklad povinné školní docházky, musí dítě přihlásit k plnění povinné školní docházky v základní škole. Žádost o odklad povinné školní docházky se podává řediteli základní školy písemně a musí být doložena doporučujícím posouzením příslušného školského poradenského zařízení a odborného lékaře nebo klinického psychologa. O odklad povinné školní docházky musí zákonný zástupce požádat hned u zápisu, nejpozději do 31. dubna kalendářního roku, v němž má dítě zahájit povinnou školní docházku.

V praxi to znamená oslovit paní učitelku ve školce. Ta vám pomůže vše zařídit, aby se odklad školní docházky vyřídil včas a bez problémů.

Musí dítě po odkladu školní docházky jít opětovně k zápisu do ZŠ?

Jestliže byl dítěti povolen odklad povinné školní docházky, není automaticky přijato na následující školní rok. Zákonný zástupce dítěte musí opět požádat o přijetí k plnění povinné školní docházky od daného školního roku. Dítě se osobně k zápisu dostavit nemusí.

Představení stolařské dílny bratrů Rohovských

V každém vydání Trianglu se snažíme představit čtenářům místní podnikatele a živnostníky, kteří působí přímo v našich obcích. V letošním roce jsme se rozhodli dát prostor místním stolařům.

Oslovili jsme proto bratry Karla a Aleše Rohovské a požádali je o odpověď na pár otázek.

Jaké byly začátky Vašeho podnikání, proč zrovna práce se dřevem?

Už si ani nevzpomínáme, co bylo hlavní motivací věnovat se výrobě nábytku. Asi to přišlo v době, kdy jsme si zařizovali vlastní bydlení, možná to byla snaha mít práci co nejbližší místu bydliště.

Živnost jsme zahájili v roce 1997 a první dílnu jsme měli ve Štětovicích, v rodinném domě. To ale brzy přestalo vyhovovat, protože prostory byly nedostačující. V roce 1999 se naskytla ve Vrbátkách možnost koupit vhodný pozemek na stavbu stolařské dílny. Začali jsme stavět svépomocí a v roce 2001 se nám stolárnu podařilo dokončit. Stroje a vybavení pořizujeme postupně a v současnosti je máme snad již kompletní. Stále je tu ale prostor pro vylepšování.

„Původní profesí jsem elektrikář, ale jezdit po montážích mě nelákalo. Bratr Aleš má pro změnu strojní průmyslovku a tvrdí, že je jedno, jakou technologii si zvolíte, ale u dřeva je více možností zpracování, je to kreativnější činnost.“ říká Karel Rohovský.

Dá se říci, že se na něco ve své tvorbě zaměřujete?

Od začátku našeho podnikání byla hlavní činností výroba kuchyní a nábytkových dvířek z masivu. Vyrábíme také postele a schodiště. Výrobu jsme se vždy snažili směřovat

spíše k přírodnímu dřevu než k celoplošným materiálům, jako jsou lamina a podobně. V začátcích pro nás byly hlavní inspirací především veletrhy nábytku a dřevařských strojů v Brně. Vystavovatelé každoročně „vytasili“ nové trendy designu, které se pak držely na trhu příští 3–4 roky.

V posledních letech si všímáme, že přibývá zákazníků, kteří více tíhnou k pastelovým barvám než k přírodnímu provedení. Na tom se shodujeme i s Mirkem Zapletalem, se kterým máme skvělou spolupráci především při výrobě některých polotovarů. Největší objem naší výroby tvoří zakázková práce pro klienty, kteří k nám přicházejí na doporučení svých známých. Již delší dobu například spolupracujeme s firmou, která pěstuje konopí k lékárenským účelům. Vyrábíme pro ně násady k nástrojům na okopávání konopí.

Máte nějaký trend, kterým byste se chtěli ubírat?

Aleš Rohovský: Pracujeme s technologií finální povrchové úpravy s použitím barevných vosků a laků, ale v podstatě jde spíše o návrat k praktičnosti. Dříve se takto vyráběl nábytek a každá další generace si ho přetřela do barvy, která se jí zrovna líbila. Domnívám se, že tento venkovský styl a styl francouzské Provence se začíná projevovat nejen co se týče nábytku, ale i při zařizování celého interiéru. I když se tento styl zamlouvá tak jednomu ze sta zákazníků, mě zajímá a chtěl bych se mu do budoucna věnovat. Trávím spoustu času studováním tohoto stylu, ale také navazováním spolupráce například s křeslaři, skláři a tapetáři. Nejde jen o výrobu nábytku, ale je nutné sladit celý interiér a vše má svá přísná pravidla. Ať se to týká výběru barvy malby, dlažby, osvětlení nebo třeba vhodných textilií. Také rád vyrábím dětský nábytek, třeba výškově nastavitelné židličky v různých barevných provedeních.

Jaké máte plány do budoucna?

Do budoucna plánujeme vybudovat vzorkovou kuchyni v Provence stylu a dát tak sobě i zákazníkům dárek k 20. výročí založení naší firmy.

Karlovi a Alešovi děkujeme za příjemné povídání i za čas, který nám věnovali, a přejeme spokojené zákazníky.

- redakce -

Vrbátky vesnicí roku?

Naše obce se na jaře letošního roku poprvé přihlášily do celostátní soutěže Vesnice roku. Soutěž je vyhlašována již od roku 1995, a to Spolkem pro obnovu venkova ČR, Ministerstvem pro místní rozvoj, Ministerstvem zemědělství, Olomouckým krajem a Sdružením místních samospráv. Cílem soutěže je povzbudit občany k aktivnímu rozvíjení venkova, inspirovat se aktivitami a programy obnovy vesnic, vyzdvihnout zachování místních tradic i společenského života. Soutěž se skládá z krajského a celostátního kola. Všechny obce jsou nejprve na krajské úrovni hodnoceny ve 12 kategoriích. V každém kraji jsou udělovány čtyři barevné stuhy za určitou oblast života a zlatá stuha za celkové vítězství. Kromě toho je jedna obec oceněna Cenou naděje pro živý venkov. Poslední cenu – Zlatou cihlu získává stavba realizovaná v duchu Programu obnovy venkova.¹

Přihlášení a celkově celou soutěž si v našich obcích bere pod svá křídla trojice odvážných Kateřina Kubjátová, Jitka Šálková a Martina Stoklásková ve spolupráci s panem starostou. Po úvodních formalitách přihlášení začínáme s přípravou na dvouhodinovou návštěvu desetičlenné hodnotící komise v naší obci. Přesný termín návštěvy se dovídáme asi 14 dní předem. To už je rozhodnuto, že naše prezentace bude mít tři části napěchované k prasknutí, abychom hodnotitelům ukázali všechno, na co jsme pyšní a co nám přinese plusové body.

V úterý 13. června nás komise vytáhla z postelí časně. V 8.00 už stojíme jako uvítací výbor na značkách a vítáme hosty před budovou Centra volného času. Během krátké snídáně představujeme všechny kulturní, školní i spolkové akce formou komentovaných fotek i krátkých videoreportáží. Poté vyrážíme autobusem na tour de naše obce. V Dubanech jsou hodnotitelé unešeni návštěvou kostela, ve Štětovicích je nejvíce zajímá Zlatá farma a ve Vrbátkách

už je v plném proudu zahradní slavnost v parku u Domu s pečovatelskou službou. Jedna z poklon komise patří i počtu nadšenců, kteří si přišli užít výjimečné dopoledne s námi. K ochutnávání místních a domácích dobrot vyhrávají Vrbátčané, kouzelník předvádí moderní magii a děti tančí a zpívají. Při odjezdu komise pak vypouštíme holuby a s posledním zamáváním nám padá kámen ze srdce.

Napjatě očekáváme den vyhlášení výsledků a radostně přivážíme novinku – celkově jsme nevyhráli, ale s prázdnou domů nejedeme. Obec Vrbátky získává cenu Naděje pro živý venkov za spolkovou činnost a s oceněním je spojena i finanční odměna 50.000 Kč. Vzhledem k tomu, že Olomoucký kraj celkem na všechna ocenění v soutěži vyčlenil částku 500.000 Kč, není náš podíl malý. Už teď se nám samozřejmě honí hlavou všelijaké nové nápady, co a jak by šlo udělat jinak, lépe, kdybychom se rozhodli do soutěže přihlásit i v budoucnu.

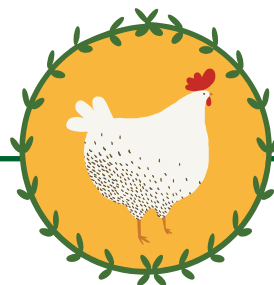
Velký dík posíláme všem menším i větším pomocníkům, radním, zastupitelům, spolkům, dětem, seniorům, učitelům MŠ a ZŠ, zkrátka všem, kteří přišli naše obce podpořit, byť jen svou přítomností. Doufáme, že příště nás bude ještě víc.

Hodně zdraví, štěstí a kulturních prožitků v novém roce Vám přeje Kulturní komise.

1 více o soutěži na webových stránkách www.vesniceroku.cz

Štětovická slipka

Jsme malá skupinka nadšenců pro hanácké tradice. Cílem našeho spolku je obnova starých a tvorba nových tradic, péče a ochrana přírody a památek (křížků a kapliček) v naší obci, pořádání výstav a akcí ve spolupráci se Zlatou farmou ve Štětovicích, kde náš spolek sídlí. Poprvé jste se s námi mohli setkat o adventu na Zlaté farmě, kde jsme se podíleli na přípravě živého Betlému a společně si zazpívali známé české i hanácké koledy.

V březnu se chystáme obnovit jednu z nejznámějších českých i moravských tradic Masopust.

Masopust je doba od Tří králů do Popeleční středy. Naši předkové si na bujaré masopustní veselí spojené s průvody masek velmi potrpěli. Nejznámější a nejveselejší jsou poslední dny spojené s radovánkami a hodováním. Na „tučný čtvrtek“ si každý měl dopřát tolik piva a mastného jídla, kolik snesl. Pověra praví: Kdo v tento den hodně jí a pije, tomu v příštím roce nebude chybět síla a zdraví. Masopustní neděle se také říkávalo „neděle taneční“. Hned po obědě zvali hudebníci na návsi lidi k muzice do hospody,

kde se tančilo do časných ranních hodin. K masopustní neděli se váže pověra: Obilí a len bude letos tak vysoké, jak vysoko budou tanečníci vyskakovat. V pondělí se pokračovalo v tanci, konal se tzv. mužský bál, kam nesměli chodit svobodní. Masopustní úterek býval svátečním dnem, který provázela očekávaný průvod maškar. V průvodu nesměly chybět masky četníků, žebráků, cikánů, žida, staré báby, nevěsty a ženicha, šaška a medvědáře s medvědem. U každého stavení zahrála hudba a maškary byly pohoštěny koblihama, jitrnicemi a jinými sladkými i slanými domácími dobrotami. Masopust byl zakončen tradičním „pochováním basy“, které symbolizovalo na 40 dní konec tanečních a hudebních veselí.

Poslední zmínku o masopustním průvodu v naší obci, tzv. „vodění medvěda“, jsme našli v hasičské kronice. V roce 1955 uspořádali masopustní veselí místní požárníci.

Haló, haló, hlásí rozhlas...

»A ten nejprudší požárník, co má vždycky při něčem takovém krapě potu na čele, rázně zabral. „Tak sakra pudem nebo nepudem, deť se přeci nenecháme sežrat“. A taky se na toho medvěda šlo a brzy ho taky měli. A proto požárníci se museli pochlubit občanům celé dědiny svou odvahou a proto přemoženého a zkroceného medvěda s těžkým řetazem vodili po dědině od stavení ke stavení. Aby to bylo efektnější, tak se použilo masek a harmoniky. A ten medvědisko to byl hovadisko. Musel chodit po zadních nohách. Na tom měl zásluhu jen krotitel, co ho měl na tom řetězu. Ten měl ty tlapy! A tělo širší než delší a jak šeredně bručel? Jen že z toho hrozného čumáku mu teklo a proto ho občané museli dolejšat, aby nevytuhl. No dlouho stejně nevydržel, jen do večera a pak padl. Byl střelený. A ten nejpevnější, co toho medvěda ovládl a po dědině vodil, byl už tak ucaplovaný, že šel za medvědem.«

Další velkou akcí, kterou připravujeme, je jarmark na Zlaté farmě. 20. května příštího roku proběhne nejen ukázka lidových řemesel a prodej regionálních produktů.

Těší se na Vás členky spolku

První nápad na vytvoření nového spolku vznikl při pomoci na dožínkách, které se konaly v září na Zlaté farmě. Proběhla výstava zemědělské techniky, jarmark s domácími produkty, soutěže pro děti, vyrábění strašáků apod.

Změny v Centru volného času

Centrum volného času prochází od léta obdobím změn. První změna proběhla na začátku léta, kdy se s centrem rozloučila jeho vedoucí p. Jitka Šálková. Jitce se za 5 let jejího působení v pozici vedoucí centra podařilo velmi mnoho práce, za kterou bych ji ráda touto cestou poděkovala.

Aniž bych chtěla znevažovat práci všech předchozích vedoucích centra, musím uznat, že za dobu jejího působení se velmi pozvedla úroveň a rozšířila se nabídka volnočasových aktivit o nové zájmové kroužky jako MiniVolňásek a Volňásek, Správná parta, Kytara a mnoho dalších. Byla to právě ona, kdo vymyslel dnes již tradiční prázdninový volňásek, rodinné zápolení na drakiádě či zavedl Halloweenskou párty. Velký dík jí patří i za nespočet akcí, které pomáhala nejen připravit, ale hlavně programově zajistit a nad přípravou strávila dlouhé hodiny a někdy i celé dny usilovné práce. Nejvíce ze všeho nám ale na CVČ budou chybět její nádherné výzdoby, podzimní a vánoční věnce a další aranžérské a kreativní nápady, kterými nás obohacovala.

Další změny na CVČ již nejsou tak zásadní, přesto doufám, že CVČ posunou zase o kousíček dál. V červenci proběhl první „Anglický prázdninový volňásek“, který měl za cíl děti nejen pobavit, ale i prohloubit jejich znalosti angličtiny a přiblížit anglický styl života a jejich kulturu. Děti mezi hraním a soutěžením ochutnávaly anglická jídla, pily čaj s mlékem, účastnily se pikniku a soutěžily s Harry Potterem. Ale hlavně stále mluvily anglicky se svou vedoucí, rodilou mluvčí a zároveň i učitelkou angličtiny Olgou Remond, která dětem připravila pestrý program i překrásnou výzdobu.

Nový pohled na možnosti prázdninových volňásků nám připravila i vedoucí sportovního volňásku Jitka Kawijová, která si pro děti vymyslela nejen spousty soutěží a sportovních aktivit, ale i cyklistický celodenní výlet a dvoudenní sportovní „soustředění“ v krásné přírodě Jeseníků, což bylo pro děti úžasným zážitkem.

Ohlasy dětí na oba tyto prázdninové volňásky nám potvrdily zájem o rozšíření nabídky budoucích prázdninových volňásků, a proto na příští prázdniny plánujeme týdenní pobyt dětí mimo naši obec a častější zařazování nejrozličnějších výletů a zážitkových akcí do programu volňásku.

Novinkou pro letošní školní rok je kroužek tenisu, který povedou Jan a Petr Růčkoví a návrat Šikulek pod vedením p. Pavly Mikiskové. Rádi bychom od listopadu nabídli dětem i dospělým kurzy němčiny a jejího doučování pro středoškolské studenty nebo jako přípravu na státní zkoušku, vše se ale bude odvíjet od zájmu o kroužek.

Chtěla bych současně informovat občany, že CVČ má svůj nový e-mail, kam se mohou všichni obracet s jakýmkoliv dotazy, připomínkami, ale i kritikou či pochvalou. Velmi ráda uvítám nápady a návrhy na činnosti, které by bylo možné v rámci CVČ uskutečnit nebo nové náměty na zájmové kroužky a jejich vedoucí, kterých je bohužel stále nedostatek. Pokud víte o někom, kdo má chuť vést kroužek pro děti či dospělé, prosím, dejte mi vědět na e-mail: cvc-vrbatky@seznam.cz. Na vaše náměty se budu těšit.

Petra Caletková
vedoucí Centra volného času

Po stopách našich rodáků

Na stránkách Trianglu jste se mohli dočíst již o několika našich slavných rodácích.

O naší významné rodačce paní Zdeně Kaprálové jsme toho napsali mnoho a v loňském čísle jste se mohli dočíst o osudech rodiny Gregorových. Rozhodli jsme se v této rubrice pokračovat, protože bytí naše vesnice nejsou velké, věhlas některých našich rodáků přesahuje hranice naší republiky.

V letošním čísle máte možnost se seznámit s dalšími výraznými postavami našich dějin.

Konrád Hruban

Konrád Hruban se narodil 25. 11. 1893 v Dubanech na Moravě. Vyrůstal ve Vřesovicích, kde byl jeho otec řídícím učitelem na tamní obecné škole. Po dokončení středoškolského vzdělání na reálce v Prostějově vystudoval v letech 1910 až 1916 obor stavebního inženýrství na ČVUT v Praze.

V roce 1921 obhájil disertační práci z oblasti deskových železobetonových stropů.

V praxi se uplatnil jako mimořádně nadaný projektant mnoha významných staveb. V letech 1919–1920 působil na ředitelství Buštěhradské dráhy v Praze a v letech 1920–1921 u Pražské betonářské společnosti. V roce 1922 se stal úředně autorizovaným civilním inženýrem a přestěhoval se do Brna, kde působil u Všeobecné stavební společnosti (od roku 1924 jako ředitel). Po tuto dobu se věnoval praktickým konstrukcím, jejich navrhování a provádění. Uvedme například jeho podíl na projektech válečného opevnění republiky. Později, už jako vysokoškolský profesor a odborník v oblasti betonového stavitelství, se podílel na řadě náročných problémů, zejména v oblasti skořepinových konstrukcí. Ve své době se účastnil prakticky každého většího projektu skořepinové konstrukce u nás, a to buď jako projektant nebo jako konzultant.

V roce 1937 byl jmenován mimořádným profesorem staveb železobetonových a železných na VUT v Brně, roku 1946 potom řádným profesorem staveb železobetonových. Současně se stavbami ze železobetonu se profesor Hruban věnoval i problematice zakládání staveb, kterou též přednášel. V letech 1947–1948 působil na VUT jako děkan oboru inženýrského stavitelství a zeměměřičského inženýrství. V roce 1953 se přestěhoval do Prahy, kde až do roku 1962 působil na stavební fakultě ČVUT

v Praze jako profesor na katedře betonových konstrukcí a mostů.

Profesor Hruban je považován za zakladatele moderního navrhování tenkostěnných skořepinových a lomenicových konstrukcí u nás. Jako první u nás se obšírně zabýval jejich statickým řešením a navrhováním. K jejich realizaci přispěl nejen svými spisy a konzultacemi, ale i návrhem experimentálních zkoušek a účastí na nich. Těsná spolupráce s typizačním ústavem značně přispěla k tomu, že tyto konstrukce začaly být v praxi používány. Ve své práci propagoval prefabrikaci jako rovnocenný výrobní postup s monolitickým prováděním staveb. Jeho zásluhou byl také do našich norem zaveden způsob navrhování podle stupně bezpečnosti, který byl prvním krokem k moderním semi-pravděpodobnostním metodám navrhování podle mezních stavů, k jejichž rozvoji tak významně přispěl.

Mimořádně rozsáhlá je publikační činnost profesora Hrubana. Je autorem 16 monografií zaměřených na různé problémy betonových zděných konstrukcí. Jmenujme navrhování základů (sedání, mezní únosnost, atd.), navrhování betonových a železobetonových konstrukcí, problematiku navrhování patrových rámců, tenkostěnných skořepin a zděných konstrukcí. Všechny Hrubanovy spisy patří k základní literatuře příslušného oboru. Jeho knižní publikace jsou dále doplněny 10ti svazky vysokoškolských skript a více než 200 články v různých odborných časopisech u nás i v zahraničí.

Profesor Hruban se také, jako uznávaný odborník, účastnil řady velkých projektů, byl členem korespondentem ČSAV, a členem řady komisí pro stavebnictví. Za své dílo byl vyznamenán řadou ocenění. Jmenujme zlaté medaile ČVUT a VUT, stříbrnou plaketu ČSAV za zásluhy o vědu a lidstvo, Medal of Honour IASS. Za svou práci obdržel také roku 1953 Státní cenu.

Profesor Konrád Hruban zemřel 26.8.1977 v Praze.

Zdroj: <http://concrete.fsv.cvut.cz/katedra/hruban.php>

Miloň Novotný – klasik české dokumentární fotografie

Miloň Novotný se narodil 11. dubna 1930 ve Štětovicích na Hané. Studium gymnázia v Prostějově nemohl dokončit, neboť vážně onemocněl a musel se rok léčit ve Vysokých Tatrách. Zde začal fotografovat s vypůjčeným fotoaparátem. Později se náhodně seznámil

s Josefem Sudkem a Jiřím Jeníčkem, kteří ho povzbudili k uspořádání výstavy v Olomouci v roce 1956 a zaslání fotografií do týdeníku Kultura. Přestěhoval se do Prahy a poté více než dvacet let fotografoval pro noviny, časopisy a divadla. Rovněž spolupracoval s ČSAV.

První snímek otiskl Miloň Novotný v týdeníku Kultura (1957). V začátcích byl odkázán na rodnou Hanou a Prahu, kam se odstěhoval v sedmadvaceti letech. V heslovité autobiografii sarkasticky poznamenal, že kromě fotoaparátu a zvětšovačku měl tenkrát jen dluhy. Od šedesátých let pak z honorářů cestoval do ciziny. Doménou mu byla všednodennost, v jejímž rámci nacházel archetypy údělu obyčejného člověka.

Miloň Novotný patřil k nemnoha fotografům, kteří svou tvorbu podrobují nemilosrdné selekci. Negativy snímků, které neprošly jemným sítem jeho náročných kritérií, prostě bez lítosti ničil. A přesto v některých letech publikoval až pět set fotografií ročně. Dílo, jež po něm zůstalo, mu získalo renomé klasika české reportážní fotografie a dokumentu. Miloň se objevil i v několika filmech, ale mohl jen do roku 1968. Nejznámějším filmem, ve kterém se objevil, byla adaptace díla Bohumila Hrabala *Ostře sledované vlaky* v režii Jiřího Menzela. Objevil se také v dalších filmech jako: *Zločin v šantánu* (1968), *Mučedníci lásky* (1966), *O slavnosti a hostech* (1966).

Příkladem jeho vrozeného talentu – byl samouk a pocházel z rodiny zámečnicka a zemědělské dělnice – je fotografický cestopis o Londýně, který vydal v osmatřiceti letech. Jeden z nejlepších souborů v historii české foto-reportáže vznikl během pouhých tří týdnů z obyčejného turistického zájezdu. Stejně bravurní snímky jako z britské metropole Miloň Novotný přivážel i ze všech ostatních cest na všechny obydlené světadíly. Svou Leicou M3 fotografoval hlavně lidi, ať už je potkal na pražské periferii, v londýnské City, indickém New Delhi, New Yorku, Sydney, Tokiu či Moskvě. Jeho snímky dýchají darem vcítit se do situace před objektivem, uměním nahlédnout pod

povrch i těch zdánlivě všedních událostí i smyslem bleskově vyhmátnout ten nejvýstižnější okamžik a detail. Stejně citlivé fotografické vidění prokazují i jeho snímky z oblasti divadla a hudby. Po sovětské invazi do Československa se Miloň Novotný ocitl na černé listině, a prakticky tak přišel o možnost své snímky publikovat. V zahraničí jeho fotografie vycházely buď anonymně, nebo pod cizími jmény, a nemálo jeho negativů zmizelo neznámo kde. Na sklonku života ještě stihl nafotografovat „Sametovou revoluci“ roku 1989. Necelé tři roky po ní, na prahu doby, v níž jeho talentu nestály v cestě žádné zákazy, Miloň Novotný náhle zemřel (9. srpna 1992).

MF Dnes 15. února 2014:

Jak žil v Londýně v šedesátých letech?

Ukazuje výstava našeho fotografa.

Slavné snímky britské metropole ze šedesátých let jsou nyní k vidění v pražské Leica Gallery. Fotograf Miloň Novotný se jimi proslavil. A pak přišla normalizace.

Snímky Miloň Novotného (1930–1992) provázela tak trochu smůla. Sice mu v uvolněném roce 1968 vyšla fotografická kniha *Londýn*, ale za následné normalizace se ocitl na černé listině. Obrázky z Londýna šedesátých let se potom dočkaly výstavy k desátému výročí autorova úmrtí, bohužel v roce 2002 zasáhla další vyšší moc. Místo srpnové bratrské okupace přišly srpnové povodně a expozice musela být předčasně uzavřena. Nyní legendární soubor fotografií dostává novou šanci. V Leica Gallery Prague se představují do 11. dubna.

Novotný byl průkopníkem a dnes je již nesporným klasicem české humanisticky orientované fotografie 20. století. Patří ke generaci ovlivněné legendární výstavou Edvarda Steichena *The Family Of Man*, která od své premiéry v New Yorku v roce 1955 navštívila čtyřicet zemí, a přišlo na ni přes devět milionů lidí.

„Podobně jako Henri Cartier-Bresson i Novotný fotografoval výhradně černobíle, pracoval zásadně s Leikou a byl představitelem takzvaného rozhodujícího okamžiku,“ říká kurátorka výstavy Dana Kyndrová. „Ačkoliv v jeho díle najdeme i fotografie zachycující například pohřeb Jana Palacha, těžiště jeho tvorby rozhodně netvoří reportáž. Byl fotografickým básníkem všedního dne a měl neuvěřitelnou schopnost vidět ve zdánlivě banálních výjevech hluboké lidské obsahy.“

Zdroje: http://kultura.zpravy.idnes.cz/milon-novotny-londyn-vystava-leica-gallery-few-/vytvarne-umeni.aspx?c=A140214_134151_vytvarne-umeni_vha; <http://www.vysusil.eu/explosia/clenove/fotografave/novotny/novotny.php>; https://cs.wikipedia.org/wiki/Milo%C5%88_Novotn%C3%BD; <http://www.csfd.cz/tvurce/41578-milon-novotny/>

Prodáváč hub v Prostějově (foto Miloň Novotný)

Mapa Vrbátek, Štětovic a Duban

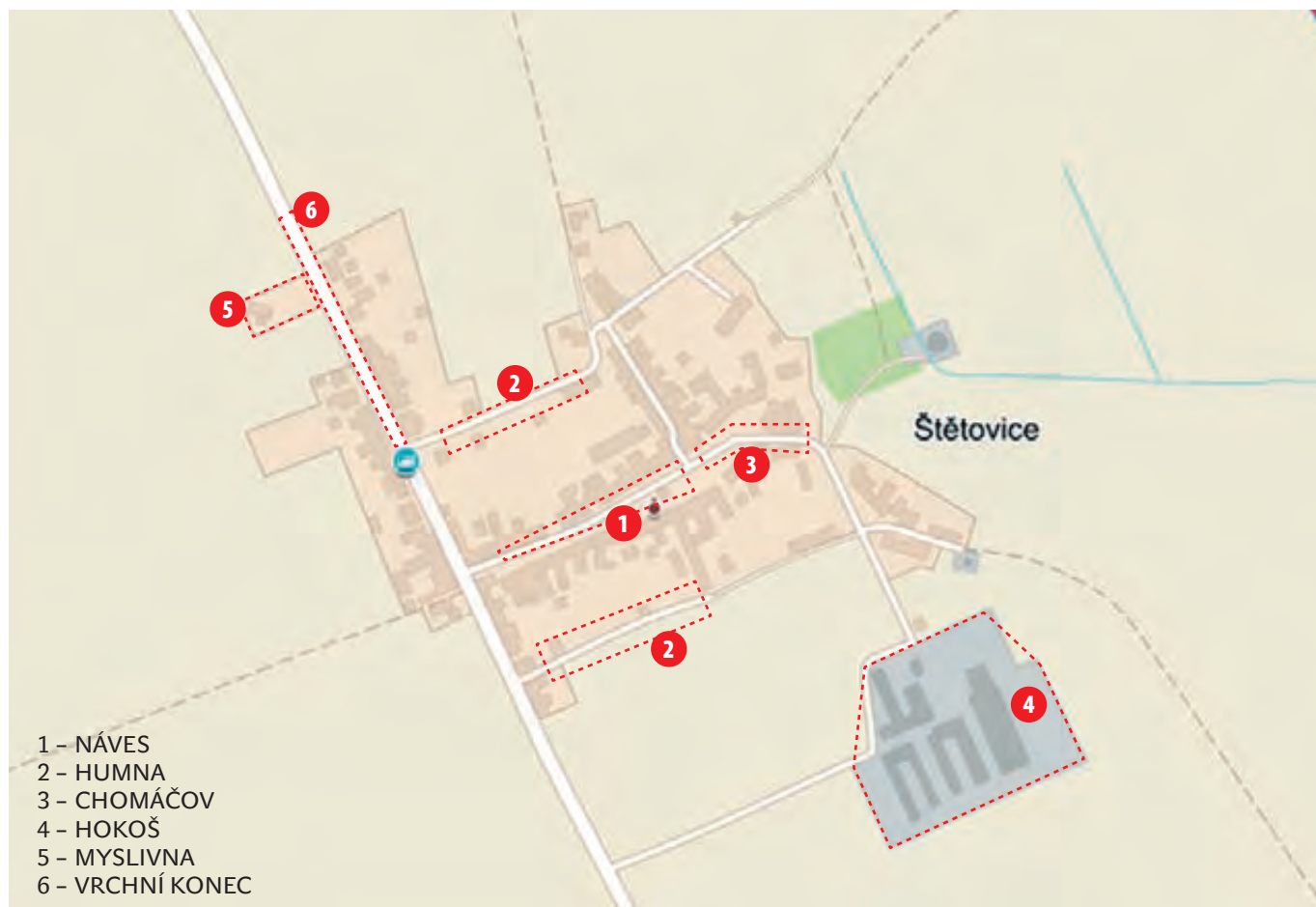
Na následujících mapkách našich obcí jsme se pro zajímavost pokusili zmapovat vžitá místní pojmenování některých jejich částí. Některé názvy jsou tak běžné, že nám ani nepřipadne, že nejde o úřední pojmenování. Jiné už si pamatuje jen málokdo, během let se jich v hovorové řeči přestalo používat. A některé místní názvy jsou už úplně zapomenuty. Jistě zjistit je všechny se nám určitě

nepodařilo. Proto máme na vás žádost nebo prosbu. Pokud znáte taková místní pojmenování, která nejsou uvedena na našich mapkách, napište nám o nich. My je doplníme a všechny naše čtenáře s nimi seznámíme v dalším čísle Trianglu.

Děkujeme.

-redakce-

Občané kráslí své prostředí

Na jaře loňského roku vyhlásila obec Vrbátky, komise životního prostředí (KŽP) Soutěž o nejkrásnější předzahrádku, záhon či výzdobu oken. V zadání soutěže bylo uvedeno, že průběžné hodnocení všech, kteří pošlou fotografie svých výtvarů, bude prováděno během tří ročních období, tj. na jaře, v létě a na podzim. A také to, že ti nejlepší budou za celou sezónu odměněni zajímavými cenami. Hned v jarním období a pak i během celého roku členové komise zjišťovali, že lidé většinou raději pracují

na zvelebení svého bezprostředního okolí, než aby své výtvarky fotografovali a posílali je do soutěže. Učinili tak pouze tři občané a KŽP se proto hned na jaře rozhodla zařazovat do širšího výběru všechny, kteří během roku kráslili svá bydliště a jejich okolí. Byla hodnocena estetická i biologická hodnota všech úprav a pořizována jejich fotodokumentace. Konečné vyhodnocení úprav bylo provedeno na 6. schůzce KŽP dne 30. 6. 2015 pro všechny tři části obce bez určení pořadí takto:

- Štětovice – Daňhelovi, Hálovi, Nevrklovi.
- Dubany – p. Kočí, p. Sádlová, p. Venclíková.
- Vrbátky – Němcovi, Pokorní, Trefilovi.

Vyhodnocení byli 23. 1. 2015 odměněni dárkovými poukazy na nákup zahradnických potřeb.

Rád bych jménem všech občanů i jménem KŽP poděkoval jak oceněným, tak všem, kteří o své okolí pečují a zkrášlují je během celého roku. Dělají to nejen pro sebe, ale i pro potěchu svých spoluobčanů a návštěvníků obce. Děkuje!

Za KŽP Petr Kozel

P.S. Úpravy jsou sledovány i v tomto roce a budou vyhodnoceny a oceněny na začátku roku 2017. Přinášíme ukázkou některých výherců, ostatní fotografie neměla redakce v době vydání Trianglu k dispozici.

1. místo / Vrbátky – Němcovi

1. místo / Štětovice – Daňhelovi

2. místo / Vrbátky – Pokorní

3. místo / Vrbátky – Trefilovi

3. místo / Dubany – Venclíková

Ohlédnutí za letošními šibřinkami

Připravili jsme pro vás malou ochutnávku z letošních šibřinek. Celý večer se nesl v duchu vyhlašování filmových cen – Oskarů. Bylo velmi těžké vybrat nejlepší filmové postavy, protože všechny masky byly prostě úžasné. Na předání ocenění byly pozvány největší hollywoodské hvězdy a všechny dorazily.

V příštím roce náš maskární bál navštíví a ceny předá sám Neptun – bůh všeho vodstva na zemi. Všichni jste srdečně zváni!

Kulturní komise

Ze vzpomínek našich rodáků

Vzpomínky z mládí na dubanské hospody

V žádné obci nesměla a ani dnes nesmí chybět hospoda. Za mých mladých let byly v Dubanech dokonce hospody čtyři. V posledním vydání Trianglu jsem vzpomínal na kováře v obci, dnes budu vzpomínat na hospody a některé hospodáře.

První hospodě, která byla od našeho nejbližší, se říkalo „Na Čardě“. Původ tohoto názvu se mi nepodařilo zjistit. Tam kraloval pan Makovec, strýc toho Makovce, který v současnosti vlastní a úspěšně vede velký masokombinát v Kostelci na Hané. Ten dubanský Makovec byl také řezník, takže mimo hospodu provozoval i řeznictví a v hospodě mohl dostat host i kabanos, párku, klobásu, sekanou či utopence. Když jsme jako děti měly nějaké peníze, chodily jsme tam pro „za korono kabanoso“. V živé paměti z jedné mé návštěvy této hospody mám hlas pana Josefa Kutého staršího, jak si objednával od stolu: „pane Makovec, ještě jedno porcátko!“

Po smrti pana Makovce hospoda i řeznictví zanikly, protože Makovcovi měli jen dvě dcery. Jedna se provdala do mlýna a druhá si vzala chlapce s jinou profesí. Přesto jejich dosud žijící syn měl jako kluk přezdívku Makin po dědovi. Doufám, že se neurazí, že jsem to zveřejnil, vždyť to byla klukovská záležitost.

Druhá hospoda byla naproti bývalé spořitelny, dnes novější hospody. Říkalo se tam „U Pepinka“. Vedl ji pan Dokoupil, který dle názvu hospody musel být Josef. Tam jsem nikdy nebyl, ani jako kluk, ani jako dorostenec, ale z vyprávění svého strýce Josefa Polišenského vím, že se tam scházeli karbaníci, mezi které i on patřil. Smrtí pana Dokoupila hospoda zanikla. Myslím, že už po druhé světové válce neexistovala.

Třetí hospoda byla u obchodu „Budoucnosti“ či „Jednoty“ a to naproti na malém kopečku. Říkalo se tam „Na palírně“, i když za mého mládí se tam alkohol už nepálil, jen prodával. Vedla ji paní Dostálová, protože její manžel byl po úrazu invalidní. Po ní převzala vedení hospody její dcera Marie, provdaná Trefilová. Rád připomenu, že z té hospody pocházel i její bratr Josef, který byl vynikajícím sportovcem. Hrál národní, po staru českou, házenou v mužstvu Sokola Dubany a potom mnoho let za pražskou Duklu.

Při jedné zcela náhodné návštěvě této hospody jsem byl svědkem trapné situace. Dva místní, dle mého názoru movití pánové, loudili po setře mého nejlepšího životního přítele, která byla po mozkové obrně mentálně zaostalá, aby jim zaplatila panáka. Toto loudění rázně zarazil od nedalekého stolu řídící učitel Hrubý tím, že zařval „že se nestydíte!“ Od té doby jsem si pana řídícího

nesmírně vážil, přestože při své profesi byl určitě členem KSČ a svým jednáním mne přesvědčil, že i v KSČ byli charakterní lidé. Ovšem v této hospodě se vyskytovali i jiní hosté. Stálým hostem byl například pan Jakub Fila, za první světové války legionář v Rusku. Ten byl známý svými průpovídkami: „Bůh je mocné, sova kanárka neporodí, kráva zajíca nedohoní, ale nadběhne mu!“ nebo dotazem „Viděls Čapájeva?“, na který si sám odpovídal, ukazujíc prstem na sebe „Osobně, osobně!“

Ale musím konstatovat, že se v této hospodě také scházeli největší „ožungrové“ z JZD, z nichž jeden se dokonce chlubil, že už propil minimálně tři auta. V roce 1971 byla tato hospoda uzavřena z hygienických důvodů a paní Marie Trefilová přešla do nové hospody, která byla otevřena v prostorách bývalé spořitelny, kterou vedla až do roku 1989, kdy odešla do důchodu.

Čtvrtá hospoda byla u kostela, kde vládla paní Nepustilová. Jejího manžela si nepamatuji. Tam sjednávali sedláci pracovní síly, kšefty a podobně. Pamatuji si, že tam jednou, dvakrát za rok chodil i můj děda Antonín Polišenský a ač nekuřák, tak si tam zapaloval „veržinku“.

My kluci jsme tam jeden čas chodili po cvičení v Sokole, kde nás cvičil dubanský rodák, ale vrbatecký občan Zdeněk Rožek, mimochodem také vynikající házenkář. Do hospody jsme chodili na sodovku, a protože tam byl i kulečnickový stůl, hrávali jsme kulečnick. Přiznám se ale bez mučení, že naše hra kulečnicku byla velmi bídná.

Při této příležitosti bych rád vzpomenul na jednoho přítele z této party, pana Jiřího Smékala, který nás nedávno navždy opustil a který nezkazil žádnou legraci. Pro jeho elán při cvičení na nářadí v Sokole jsme mu říkali „Šagimura“. Pro informaci čtenářů, Šagimura byl jeden z japonských gymnastů – olympioniků.

Při tom hraní kulečnicku a pití sodovky byla tržba hospodské velmi malá a tak dřímající paní Nepustilová se občas probudila a pronesla: „Chlapci, běžte ož dom, mně se to nerentoje!“ . Pokud se nám ještě jít domů nechtělo, poručili jsme si rundu zelené a hráli dál. Pokud nám bylo už paní Nepustilové líto, poslechli jsme ji, vzali s sebou ještě jednoho hosta zmoženého alkoholem, pana Kégla a šli domů. Pana Kégla jsme zavedli k jeho dveřím, aby se mohl chytit kliky, zabouchali na dveře, utekli a nechali ho jeho osudu. Bylo s podivem, jak se pan Kégl rychle z toho svého deliria dokázal dostat. Když jsem příští den dojížděl na kole s jazykem na vestě na vlak, předjížděl jsem ho už před nádražím. Vedl kolo, pěkně si vyšlapoval, popiskoval nebo prozpěvoval. Na pozdrav odpovídal s úsměvem slovy: „Bud' zdrav, pusenko malovaná“. Měl času dost, protože jeho vlak do Prostějova a můj vlak do Olomouce se křižovaly v Blatci.

Další figurkou z této hospody byl pan Jindřich Novotný, otec jednoho našeho kamaráda. Když ještě neexistoval obecní rozhlas, byl bubeníkem. Chodil po obci a na určitých místech se vždycky zastavil, zabubnoval a po: „Na vědomost se dává“, přečetl zprávy z vedení obce. Nepamatuji se, že bychom ho někdy viděli opilého, jak se říká namol. Vždycky měl jen veselou špičku s úsměvem na tváři a vždycky nás oslovil: „Chlapci, maminka říká, že noc je na spaní!“. Maminkou myslel svoji manželku. Protože v obci byli Novotní dva, zeptal-li se někdo, který Novotný, tak odpověď byla „Maminka!“. Jeho synovi se jeho veselá špička nelíbily, ale paradoxně, když ukončil studium na stavební průmyslovce a odešel pracovat na umístěnku do Ostravy, tak časem propadl alkoholu a upil se.

Když se k Nepustilům přičlenil Ferda Dvořák, pomáhal paní Nepustilové po večerech a o víkendu vést hospodu. Měl obchodního ducha a pro zvýšení tržby dělal například i tzv. srnčí hody, kde se srnčí nahrazovalo toulavými psy, které mu dodávali hosté – nimrodi. Když ale paní Nepustilová zemřela, hospoda byla zrušena.

Prostory začalo využívat JZD pro skladování obilí, pochopitelně proti vůli majitelů domu. Když bylo skladování

ukončeno výstavbou kolchozních skladů, přišel pan Dvořák za mnou, abych mu nakreslil rekonstrukci bývalého prostoru hospody na bytový prostor. Ale tak, aby se dal provést ze strany dvora, bez povšimnutí z veřejného prostoru. Podařilo se, i když ho neminula zřejmě dodatečně pokuta za černou stavbu.

Od uzavření hospody „U Nepustilů“ zůstala v provozu jen hospoda v bývalé spořitelně, kterou vedla, jak jsem už napsal, do roku 1989 paní Marie Trefilová. Po ní pak až do roku 1992 pan Lašák a po něm ještě jeden rok pan Sekanina z Hablova. Potom celý objekt koupila rodina Zbořilových, kteří tu hospodu provozovali plných 20 let. Když odešla paní Zbořilová do důchodu, pronajali hospodu Slavičkovým, kteří ji provozují dodnes.

Zhruba před 10 lety koupil dům v Dubanech č.p. 34 pan Jiří Tománek a adaptoval bývalý obchod na pěknou hospodu, kde se schází většinou mladí. Využil jsem toho, že jsou tam vhodné prostory a umístil jsem tam stálou výstavu svých obrazů. Když při volbách neuspěl pan Paroubek, namaloval jsem ho jako Napoleóna, sklíčeného po jeho poslední bitvě a obraz jsem nazval Waterloo.

Pan Tománek měl nedávno vážné zdravotní potíže a hospodu musel zavřít. Na můj dotaz říká, že zatím dočasně.

Protože ten můj obraz, o kterém píšete, nemůžete v současné době vidět, dodal jsem jeho fotografii k tomuto článku jako ilustraci, aby si čtenáři nemysleli, že kecám.

Takže v současné době zůstala v provozu v Dubanech jediná hospoda. Za hospodáře říkám: „díky aspoň za to“, protože ve Vrbátkách to není o moc lepší!

Jiří Dubanský

Arnošt a Marie Floríkovi

V 19. století žili ve Štětovicích Arnošt a Marie Floríkovi. Pan Arnošt měl na starost údržbu břehů Blaty. Přesnou délku Vám nepovím, ale bylo to přes několik vesnic. Kosil trávu, odstraňoval náletový porost a sledoval, jestli nejsou podemleté břehy.

Pan Arnošt se měl co ohánět. V rodině bylo 12 dětí. Jídelníček často vylepšovaly rybky. Ne nějaké velké, v podstatě drobné „plevelné“ rybky, které paní Marie pekla na velkém plechu naskládaném celé, jen posolené a pokmínované. Pánům nosil pan Arnošt skokany na delikatesu, na žabí stehýnka. Každý finanční příspěvek se do rodinného rozpočtu hodil.

15. 8. 1899 se Arnoštu a Marii narodil syn Josef. Dětství prožil ve Štětovicích. Potom ho otec dal vyučit kovářem u pana Pluskala, kováře v Dubanech. Chlapec byl zručný a nebojácný, s koňmi to uměl. A tak se stal kovářským mistrem.

Josef Florík se oženil s Emilií Hudcovou z Písařova. Postavil si domek č. 108 v Dubanech. V jeho dvoře byla

kovárna vybavená bucharem a dalším moderním zařízením. Do kovárny se vjíždělo od polí, ne z ulice. Josef a Emilia měli tři syny. Šťěstí mladé rodiny však netrvalo dlouho. Prostřední ze synů měl vážný úraz páteře a po roce léčení zemřel. Pan Josef onemocněl tuberkulózou a dlouhodobě se léčil v Pasekách. Na léčbu obou bylo potřeba hodně peněz, a tak nakonec byli mladí manželé nuceni kovárnu se vším zařízením prodat. Koupil ji p. Mrhálek. Floríkovi se odstěhovali do Olšan, kde na podzim 1934 pan Josef zemřel. Zůstala po něm vdova se dvěma syny, Miloslavem (9 roků) a mladším Ladislavem.

Miloslav Florík byl můj otec. Zemřel před 5 lety. Z vyprávění jeho a mojí matky Jitky Floríkové jsem Vám napsala pár vzpomínek.

Arnošt Florík ze Štětovic se dožil vysokého věku a přestože se kolem Blaty nachodil hodně kilometrů, chodil pěšky i do Vrbátek až do konce svého života. Dodnes si pamatuji starého pána s hůlkou, v tříčtvrtečním kabátě a vždy s kloboukem na hlavě. I jeho typickou chůzi. V podobě a ve vzpomínkách žili stařeček a prastářeček s námi dál.

S panem Dubanským, autorem článku o kovářích v Dubanech, jsem se setkala a pěkně jsme si spolu popovídali. Mého stařečka Josefa si pamatovat nemohl, neboť se narodil rok před jeho smrtí.

Miloslava Jarošová

Kulturní zážitek

2. června, na den přesně 120 let po tom, co si Guglielmo Marconi nechal patentovat rádio, si u nás milovníci živé produkce, zejména vážné hudby, přišli na své. Atmosféra živých představení je prostě neopakovatelná a ničím nenahraditelná. V tento den se na obecním úřadě uskutečnil koncert mladých začínajících umělců, seskupení Trio Incendio.

Tentokrát nevystoupil náš rodák, přední fagotista, pan Tomáš Františ, ale pod jeho patronací nastupující generace interpretů:

- Karolína Františková – klavír
- Filip Zaycev – housle
- Vilém Petras – violoncello

Filip Zaycev, čerstvý maturant, je studentem Pražské konzervatoře. Karolína Františková a Vilém Petras studují pražské HAMU pod vedením profesorů Martina Kasíka a Ivo Kohánka. Tito tři mladí umělci začali spolupracovat v roce 2015. Každý z nich je již vítězem mnoha soutěží. Podle názoru laické veřejnosti ale zejména odborníků je

čeká úspěšná společná budoucnost. Na koncertu trio předvedlo náročný a těžký repertoár. Hráli Klavírní trio A Dur od Felixe Bartholdyho, klavírní trio C moll od Sergeje Rachmaninova a od Dmitrije Šostakoviče klavírní trio.

Nasazení, elán a nadšení pro hru a spousta energie vyzařující z uváděných skladeb doslova pohltily přítomné posluchače. Jen zřídka máme u nás možnost zažít tak výjimečný umělecký zážitek. Děkujeme panu Tomáši Františovi za zprostředkování tohoto koncertu. Triu Incendio přejeme mnoho úspěchů v profesní kariéře i v osobních životech, spousty spokojených posluchačů. Těšíme se na další takové kulturní události.

Za všechny vděčné diváky redakce

Klub seniorů

Vážení čtenáři,

chtěla bych Vás seznámit s činností Klubu seniorů v roce 2016. V současné době je nás 46 členů. V lednu jsme oslavili první výročí vzniku, pozvali jsme mezi nás pana starostu ing. Ivo Zatloukala, paní Jitku Šálkovou a pana Františka Konečného, se kterým jsme projednávali dopravu na naše zájezdy. S panem starostou jsme diskutovali na témata, která nás v naší obci zajímají. Pokud mohl, tak nám na naše otázky odpověděl. Děkujeme jim, že nás navštívili.

V únoru jsme s Klubem seniorů z Kralic na Hané navštívili prostějovskou hvězdárnu. Byla to velice poučná přednáška, velmi se nám líbila. V dubnu se náš klub zapojil do akce „uklidme Česko, uklidme svou vesnici“. Bylo až neuvěřitelné, kolik se nasbíralo odpadu. Také jsme mezi nás pozvali koordinátora Besipu pana Miroslava Charouze. Přednáška byla zaměřena na bezpečnost v silničním provozu, na nová pravidla, jak se chodci a cyklisté máme chovat na silnici. Na závěr přednášky jsme obdrželi reflexní pásky a tašky, aby nás bylo lépe vidět.

Každý měsíc se snažíme přijít s něčím novým, co by naše občany zajímalo. V květnu jsme uspořádali dobrovolnou sbírku na opravu varhan v kostele v Dubanech a vybrali jsme téměř 4 000 Kč. Všem, kteří finančně přispěli, děkujeme. Spolupracujeme také se svazem seniorů z Prostějova. Několik z nás navštívilo Jízdu králů ve Vlčnově.

V červnu se naše obec zapojila do soutěže Vesnice roku. Na tuto akci naše děvčata jmenovitě paní Mikysková, Petruželová, Dřimalová pekly vdolečky, za což jim děkuji.

Pomáhaly jsme také s obsluhou na této akci. Členové klubu seniorů se zúčastnili koncertu Karolíny Františové, který se nám velmi líbil. V červnu jsme si objednali krásné počasí a uskutečnili zájezd na elektrárnu Dlouhé Stráně

s prohlídkou lázní Velké Losiny. Výlet se vydařil, byli jsme spokojeni. O prázdninách se členové klubu nescházejí. Užíváme si volno s vnoučaty, někdo jede na dovolenou, jiní pracují na zahrádkách.

Po prázdninách jsme se opět sešli a uskutečnili výlet do Archeoskanzenu v Modré. Při výkladu jsme se dozvěděli, jak se dříve žilo. V Modré je také tunel 8x4 metry s živými rybami. Po dobrém obědě jsme navštívili baziliku na Velehradě. Výlet jsme zakončili v Buchlovicích v krásné zámecké zahradě s více než tisícovkou druhů fuksií.

Na tyto zájezdy nám přispěli z fondu kultury, za což děkujeme a budeme nápomocni při organizaci akcí.

9.října obec pořádala Vítání nových občánků. Naše členky se zúčastnily v roli sudiček a popřály našim malým občánkům hodně zdraví a šťastné dětství.

Rádi bychom mezi námi přivítali nové členy z našich obcí, abychom mohli lépe obsazovat autobus na zájezdy. Také vítáme další nápady a tipy na akce, které bychom mohli pro naše členy připravit. Pokud bude zájem, mohli bychom například uskutečnit exkurzi v cukrovaru.

Jako poslední akci letošního roku ještě připravujeme posezení a rozloučení s letošním rokem.

Do roku 2017 bych Vám všem ráda popřála hlavně hodně zdraví a spokojenost ve svých rodinách.

Za Klub seniorů Marie Rohovská

Doposud články do Trianglu, od nás – skautů, psali naši dospělí vedoucí. Letos je to ale jinak. Střípků za celý rok by určitě byla spousta. Vám však předkládáme ty, které pokládáme za nejzajímavější....

„Honzíkova cesta“

Letošní tábor jako takový byl super, ale za nejlepší zážitek pokládám Honzíkovu cestu. Je to hra, která spočívá v tom, že dostanete například připínáček a ten musíte postupně vyměňovat za stále cennější a cennější věci, tak dlouho, dokud si nezačnete myslet, že je vaše věc dostatečně cenná.

Naše skupina nejprve vyrazila do blízkého kempu, kde jsme získali jen pár hraček. Opravdový zisk jsme měli až v okamžiku, když jsme dorazili do města. Tam bylo plno postranních uliček. V jedné uličce jsme málem minuli malý domek, ale naštěstí jsme se rozhodli u něj zazvonit. Z domku vyšla příjemná babička s dědečkem, kteří měli na návštěvě vnučku Terezku. Zavedli nás do sklepa (ve kterém to vypadalo mimochodem jak v mučírně). Vedli nás pořád dolů a dolů, až jsme začali mít strach. Na konci chodby byly hromady a hromady harampádí, které prý už nepotřebují. Byli jsme úplně v šoku z toho, že nám toho chtějí tolik dát, rychle jsme se tím začali probírat – než si

to třeba rozmyslí! Pořád jsme se domlouvali, kolik toho vezmeme. Aby to nevypadalo divně, řekli jsme si, že toho vezmeme co nejméně, ale stejně jsme nakonec skončili se třemi žehličkami, dvěma mixéry, wolkmenem a fénem. S tímhle nákladem jsme rychle vyběhli ze strašidelného sklepa a hrdě kráčeli k táboru.

V táboře už byly i další skupiny se zajímavými věcmi. Jedni se dokonce rozhodli zajít do hasičské zbrojnice, kde vysvětlili, jakou hrají hru a co mají na výměnu. Hasiči jim sice nic nedali, ale nabídli jim, aby další den přišli s celým táborem na prohlídku hasičské zbrojnice. Tam jsme na druhý den opravdu všichni šli a bylo to prima. A to byla taková tečka za báječnou Honzíkovou cestou.

Katniss a Vydra

„Tři orlí pera“

Tři orlí pera jsou takovou skautskou výzvou a mají tři části. Dají se splnit pouze na táboře a odměnou za ně je nášivka, kterou (na rozdíl od jiných) smí skaut nosit i v dospělosti. Ten, kdo je plní, musí postupně vydržet 24 hodin nejíst, 24 hodin nemluvit a 24 hodin prožít mimo tábor bez kontaktu s lidmi.

Po ranním nástupu jsem odešla do lesa plnit třetí část zkoušky. Šla jsem po okraji lesa a najednou jsem narazila

na posed. Řekla jsem si: „Za zkoušku nic nedám!“, a vyškrábala se nahoru. Posed vypadal nově a celkem udržovaně, nahoře jsem si ho ale musela trochu upravit. Na stranu, kde byl žebřík, jsem pověsila celtu, aby na mě netáhlo. Rozdělala jsem si spacák a karimatku. Celé to stěhování národů mě vyčerpalo, takže jsem si dala jogurt s rohlíkem – ty jsem vyfasovala v táborové kuchyni. Po svačině jsem si vzala knížku (Dva divoši) a četla. Cestou k posedu jsem nasbírala několik suchých březových větví a tak jsem z nich ve svém novém hnízdečku vyřezala různé věci. Pádla, loďky, píšťalku a pár zvířátek.

Protože bylo opravdu nádherně, tak jsem zbytek dne pojala jako takovou malou dovolenou. Opalovala jsem se, četla si a chytala kobylky v trávě. Poobědvávala jsem chleba a pár koleček salámu. Měla jsem strach, že přijde nějaký myslivec a vynadá mi, že okupují jeho posed. Naštěstí se nikdo neobjevil. Když se přiblížil večer, sedla jsem si doprostřed paloučku a pozorovala nádherný západ slunce. Celý palouk zalila oranžová záře a já jen mlčky seděla a kochala se tou krásou. Najednou slyším jednohlasné zvolání 'hoj'. Aha, v táboře mají večerní nástup. Vrátila jsem se nahoru a zalezla do spacáku. Nesměla jsem usnout, protože se v noci musím podívat do tábora a nechat tam vzkaz.

Když bylo něco málo po půl dvanácté, vydala jsem se na svoji noční misi. V táboře jsem připnula na lodní zvon kolíček, abych dokázala, že jsem tam skutečně byla, a vrátila se do prohrátého spacáčku. Po asi tříhodinovém, ne moc dobrém spánku, jelikož byl posed vcelku malý, jsem se probudila a zjistila jsem, že mi zuby samy od sebe vyfukávají morseovku. Chladná, vlhká zima mě donutila vylézt ze spacáku a obléknout si ještě jednu vrstvu oblečení. Zbytek noci jsem prospala natvrdo. Ráno jsem se si zabalila všechny věci, dala posed do původního stavu a vyrazila na zpáteční cestu do tábora.

Už z dálky mě vyhlížel Sumec. Když jsem došla k základně, všichni byli seřazení po stranách a tleskali a vítali mě. Předala jsem celtu a hodinky Vydře, která dělala orlí pero po mně, rozdala jsem vyřezávaná zvířátka dětem v táboře a šla se pořádně najíst, abych měla dost sil na další den našeho vikingského tábora. Avatarka

„Rádcovský kurz“

Začala jsem v loňském roce pomáhat s vedením mladších skautek. To je činnost, které mě hodně baví. Nejdříve jsem připravovala jen pár her, chtěla jsem se o práci s dětmi dozvědět víc. Když mi byla nabídnuta možnost zúčastnit se rádcovského kurzu Citadela, neváhala jsem.

Kurz probíhal o třech víkendech v Přerově, v Hranicích a v Kojetíně. Hravou formou, jak je ve skautu zvykem, jsme se učili jak pracovat s dětmi, jak správně motivovat, komunikovat, jak naplánovat činnosti na schůzku nebo výpravu nebo i jak zajistit bezpečnost svěřených dětí. Hodně zajímavá byla část, když jsme dostali po celé místnosti nakreslenou cestu a naším úkolem bylo vymyslet hru s využitím tohoto prostoru.

Na tento kurz ráda vzpomínám, získala jsem hodně nových kamarádů, vyměnili jsme si zkušenosti s ostatními skauty a poznala jsem rozdíly ve zvycích mezi pěšími a vodními skauty. Znalosti z tohoto kurzu využívám jak na schůzkách, tak i ve škole. Kamčatka

„Koza“

Když jsme jednou na táboře chystali táborák, sekali a řezali jsme dřevo. Bohužel na základně byl pouze špalek, ale žádná koza. Na zemi se nám to řezalo dost špatně, tak jsem se rozhodl, že postavím „betelnó“ kozu na řezání dřeva.

Nejdříve jsem musel najít dlouhé a stejně široké větve, což se ukázalo jako docela těžký úkol. Až bylo všechno pohromadě, udělal jsem si náčrt, jak by to mělo vypadat. Druhým krokem bylo nařezat větve na stejně dlouhou kulatinu. Pak jsem si na kulatině vyznačil místa, kde budu zatloukat hřebíky. Jak jsem je začal zatloukat, tak se ty potvory hřebíky zakroutily – prostě skoro pokaždé jsem narazil na suk a taky dřevo bylo ještě hodně čerstvé. Radši jsem se přestal rozčilovat, vzal jsem vrtačku, vyvrtal v místech hřebíků díry a pak už šlo hřebíky hravě zatlouct a bylo hotovo.

Koza nám pak ulehčila práci po celý tábor. Doufám, že až tam někdy pojedou znovu, bude tam pořád stát. Sršeň

Chceš se stát mladým hasičem?

Málokdo z našich občanů ví, že posledních zhruba 12 let jsme zasvětili výchově nových hasičů. Pravidelně se scházíme každý týden v naší hasičské klubovně, kde s dětmi trénujeme, učíme je, hrajeme s nimi hry či vymýšlíme jiné zábavné činnosti. A jak to tak bývá, děti je stále nedostatek. Ptám se tedy vás kluků i děvčat: Chceš se stát mladým hasičem?

Čeká na vás spousta zábavy, nových zážitků, soutěží, výletů, ale také bezva kolektiv, protože hasiči nejsou jen kamarádi, ale je to rodina na celý život.

Přes zimu, když se nedá nic dělat venku, jsme po většinu času v klubovně, kde učíme děti poznávat věci, které by měl každý hasič znát. A nejen to, děti se naučí mimo jiné poskytnout první pomoc, která se jim může hodit i kdykoli jindy v běžném životě. Naučí se orientovat se v terénu pomocí mapy a buzoly a znát všechny topografické i grafické značky. Naučí se nejen teoreticky používat přenosné hasičí přístroje, ale i znalosti, které nezná i leckterý dospělý, např. kdy použít jaký přístroj na hašení určité věci. V neposlední řadě se učí vázat spoustu uzlů, které se jim budou hodit jak v hasičském, tak běžném životě. Samozřejmě, že učení se snažíme střídat se zábavou. Hrajeme různé hry, jezdíme na exkurze, výlety či si občas skočíme zacvičit do sokolovny do Duban, kde hrajeme hlavně míčové hry. Takže to není pořád jen „hasičina“.

No a na jaře, v létě a na podzim, to už je jiná zábava. Pokud počasí dovolí, jsme především venku, kde trénujeme mimo jiné střelbu ze vzduchovky a to nejdůležitější – požární útok. Snažíme se jezdit po pohárových soutěžích. Jsou to nejenom soutěže týkající se požárního útoku, ale i soutěže v uzlování, v závodu požárnické všestrannosti

(jeden pořádáme každý rok i my) atd. Za odměnu pak samozřejmě občas jedeme na nějaký ten výlet, např. do ZOO, do kina, na bazén.

Prostě tě čeká spousta zábavy, ale samozřejmě i práce, a když tě to bude bavit, tak z tebe jednou možná vyroste plnohodnotný hasič.

Takže pokud máš zájem mezi nás přijít (bez rozdílu pohlaví – bereme dívky i chlapce jakéhokoliv věku), můžeš nás navštívit kteroukoli středu od 17:00 do 18:30 hod v hasičské klubovně ve Štětovicích (v prvním patře budovy MŠ Štětovice).

Kateřina Šňupárková, Iveta Rohovská
vedoucí MH SDH Štětovice

Sbor dobrovolných hasičů ve Vrbátkách v „omlazeném kabátě“

V našem sboru dobrovolných hasičů ve Vrbátkách se toho až tolik nezměnilo, jen je třeba se pochlubit, že je nás zase o trochu více. Důkazem toho je, že jsme po několika letech dokázali postavit na okrskové závody dvě soutěžní družstva. Výrazné omlazení naší členské základny přineslo potřebný elán do dalších činností našeho spolku.

- **Družstvo starších:** Honza Duchoň, David Seidler, Adam Dirbák, Michal Elner, David Bednarik, Ondřej Končický, Ivo Müller a dozor Martina Křenková, Kateřina Němcová
- **Družstvo juniorů:** Lukáš Elner, Adam Dokoupil, Radim Končický, David Zápeca, Filip Dvořák, Tomáš Hrbata ml., Patrik Urbanec

Jako každý rok jsme uspořádali náš „Hasičský ples na Josefa“ a výrazně se podíleli na postavení máje. Na dětský den jsme připravili pro všechny přítomné bohaté občerstvení a naši mladí hasiči spolupracovali s obecní kulturní komisí na představení u máje.

V průběhu roku byla naše činnost o poznání lepší, než v minulých letech, kdy jsme uklízeli a opravovali naši zbrojnici a klubovnu. Účastníme se také obecních akcí, jako je zabijačka, lampionový průvod a štetovický cyklo-kros. Letos se poprvé u nás v obci konala akce „Uklidme Česko“, které jsme se samozřejmě zúčastnili a uklízeli jsme kolem mlýnského náhonu „Plaviska“.

Samozřejmě jsme nemohli chybět na velké události v obci „Vesnici roku“. Vyslali jsme naše zástupce, kteří spolupracovali s ostatními obecními spolky.

Naším novým členům jsme se věnovali, co to šlo. Na začátku roku jsme udělali výlet na okresní soutěž v Hasičském sporu do Němčic na Hané, k načerpání zkušeností. Nejmladší hasiči se pustili do příprav techniky a ostatního vybavení. Pak jsme se snažili každý volný čas věnovat tréninku na závody. V září jsme pro naše mladé hasiče připravili odměnu ve formě výletu do Laser Areny v Olomouci.

Všem občanům a čtenářům Trianglu přejeme bohatého Ježíška a hodně zdraví do nového roku 2017.

Za nejstarší spolek v obci
Ivo Müller, starosta SDH VRBÁTKY

Projekt „inteligentní systém sběru komunálního a tříděného odpadu“

Vážení spoluobčané,
zastupitelstvo obce na svém zasedání v září tohoto roku rozhodlo, že požádá Státní fond životního prostředí o dotaci na zavedení nového způsobu likvidace a svozu komunálního odpadu. Podnětem je nejen snaha o šetrný přístup k přírodě, ale také o ekonomickou úsporu pro obec a její obyvatele.

Jak myšlenka projektu vznikla?

Nově připravovaný zákon o odpadech stanovuje mimo jiné v letech 2018–2024 postupné, ale rapidní zvyšování poplatku za likvidaci směsného komunálního odpadu. To bude mít zásadní dopad i na stanovení výše obecního poplatku za odpady. Řešením může být snížení podílu směsného komunálního odpadu, čehož lze docílit poctivým a důsledným tříděním odpadů. Separace sníží objem směsného komunálního odpadu a naopak zvýší objem odpadu, který je využitelný pro další zpracování.

Poctivě vytríděný odpad není nákladem, ale naopak zdrojem příjmů pro obec.

Na základě výsledků evidence odpadů každoročně Obec Vrbátky dostává od společnosti EKO-KOM. Zavedení nového systému v kombinaci s intenzifikací svozu bioodpadu s sebou přinese dle zkušeností obcí z jižní Moravy, které již několik let nový systém používají (Miroslav, Moutnice), výrazné změny ve skladbě vyprodukovaných odpadů.

Jak bude třídění odpadu v praxi probíhat?

- všichni, kteří se do třídění zapojí, obdrží z obce zdarma popelnici odpovídající barvy na plasty a papír, s nálepkou čísla popisného a příslušným čípkem, s každou domácností bude uzavřena smlouva o zapůjčení popelnic.
- na plastové popelnice určené pro směsný komunální odpad budou také umístěny elektronické čipy.
- pro bytové domy budou určeny společné kontejnery 1.100 l dle domluvy s majiteli.

Vývoj poměru odpadů při zavedení systému během tří let

	2014	2016
Směsný komunální odpad	91 %	54 %
Papír a lepenkové obaly	2 %	24 %
Plastové obaly	5 %	17 %
Skleněné obaly	2 %	5 %

- sklo se bude třídit i nadále do obecních kontejnerů, počet sběrných míst na plasty a papír bude dle frekvence využívání snížen.
- větší popelnice o objemu 240 litrů, které již mají lidé doma, se mohou používat.

Evidence tříděného odpadu

- výsyp každé popelnice bude evidován, včetně informace o její naplněnosti.
- každý občan bude moci na internetu sledovat a kontrolovat svůj „vlastní účet“, kde uvidí své údaje o nakládání s odpady, které může porovnávat s průměrnými údaji za celou obec.
- každý občan bude mít „dálkový internetový“ přístup na svůj „vlastní účet“, kde bude moci sledovat veškeré údaje o třídění.
- kdo nemá internet, bude mít možnost požádat o tyto informace na obecním úřadu.

Motivační prvky – finanční zvýhodnění

Cílem projektu třídění odpadů je maximální snížení směsného komunálního odpadu. K tomu je důležité zapojení co největšího počtu obyvatel, kteří budou třídit účelně a poctivě. Proto bude na základě výsledků (objemu vytríděného odpadu) zavedeno finanční zvýhodnění občanů, kteří se do nového systému zapojí. Úroveň třídění bude posuzována dle poměru tříděného odpadu (papír + plast) k celkovému množství odpadu z každé rodiny. Dle takto vypočítaného procenta třídění budou nastaveny stupně finančního zvýhodnění – slevy obecního poplatku.

Jaký bude harmonogram projektu?

Do konce listopadu obec požádá o dotaci na sběrné nádoby na tříděný odpad, na jejich označení čipy. Přibližně do konce dubna 2017 bychom měli vědět, zda jsme dotaci získali. Do konce roku 2017 musíme provést nákup a předání nádob občanům tak, abychom od 1. ledna 2018 mohli tento nový systém zavést.

Aby byl projekt efektivní a přinesl pro nás očekávané výsledky, vyžádá si od nás všech zúčastněných velkou dávku sebekázně a trpělivosti. Všichni se budeme učit správně třídit.

Motto Projektu je: „Čím více třídíme, tím menší je objem směsného komunálního odpadu, tím více ušetříme ve své kapse i tím více budeme šetrní k přírodě okolo nás.“

Ivo Zatloukal, starosta obce

Recyklace odpadů ZŠ Z. Kaprálové a MŠ Vrbátky

Sběr a třídění domovního odpadu má v naší škole dlouholetou tradici a zapojuje se do něj většina žáků i pedagogů.

Největší akcí tohoto typu je soutěž ve sběru starého papíru, která má mezi rodiči i žáky velkou podporu. Ročně odevzdáme k recyklaci více než 25 tun starého papíru.

Na školních chodbách jsou umístěny separační nádoby na papír, nápojové kartony i plast a žáci se tak přirozeným způsobem učí odpad třídit. Přesto, že tímto způsobem třídíme odpad již několik let, je stále nutná zpětná kontrola pedagogů, protože některé děti mají neustále problém rozlišit, co kam patří.

Škola je také zapojena do projektu „Recyklohraní“, kdy žáci odevzdávají použité tužkové baterie. Za naplněný box je možno si vybrat a objednat na stránkách www.recyklohrani.cz, např. výtvarné potřeby. Pořadatel soutěže škole zapůjčil i speciální sběrnou nádobu na nebezpečný odpad, do kterého je možno odložit veškeré elektrozařízení. Toto sběrné místo mohou využívat i občané našich obcí. Budeme rádi, když se také do této aktivity více zapojí.

Žáci naší školy se v letošním školním roce účastní soutěže pro školní kolektivy „Nakrmte plastožrouta“. Cílem soutěže je nasbírat co nejvíce víček z PET lahví. Nejlepších deset škol se může těšit na hodnotné odměny. Tato soutěž se mezi dětmi těší velké pozornosti a jednotlivé třídy spolu zápolí, která nasbírá nejvíce (více na www.plastožrout.cz).

Děti z naší školy se také podílely na sběru odpadků v rámci celostátního projektu „Uklidme svět, uklidme

Česko“. Smyslem akce bylo vyčistit naše obce od odpadků, které hyzdí a případně i poškozují životní prostředí.

Doufáme, že naši žáci i pedagogové budou i nadále tak aktivní a pomohou v ochraně životního prostředí nás všech.

Šárka Zachrdlová

V roce 2015 nás opustili...

Milada Čelechovská, Vrbátky, 87 r. Kamila Menšíková, Štětovice, 82 r.
Květoslav Ambrozek, Vrbátky, 58 r.

V roce 2016 nás opustili...

Irena Talafousová, Vrbátky, 91 r. Jiří Smékal, Dubany, 78 r. Jan Suchanič, Vrbátky, 88 r.
Jiřina Čecháková, Dubany, 58 r. Věra Rošťáková, Štětovice, 85 r.
Jaroslav Masný, Vrbátky, 89 r. Svatopluk Přecechtěl, Vrbátky, 76 r.

Dubanská zmrzlina aneb znáte Winklerovo pekařství v Dubanech?

Každý, kdo v létě projížděl přes Dubany, nemohl si nevšimnout zmrzlinového stánku. V letních horkých dnech byl často v obležení místních, ale i těch projíždějících. Vydali jsme se proto za majiteli na kus řeči. Majitel Robert Vinkler nás provedl celou pekárnou, kterou mají přímo v rodinném domku.

Co Vás přivedlo do Duban?

Přistěhovali jsme se zhruba před třemi roky. Pocházíme z Olomouce, dlouho jsme hledali dům, který by vyhovoval našim podnikatelským potřebám. Koupili jsme dům v Dubanech, kde dříve bylo Natěračství Ladislava Fedora. Nejdříve jsme vybudovali naši pekárnu a poté se pustili do zmrzlinového stánku.

Podle reakce občanů byla Vaše zmrzka letos úspěšná. Co říkáte vy?

Úspěšná ano, ale my chtěli udělat ještě více. Chtěli jsme udělat i venkovní posezení, bohužel se nám nepodařilo vyběhat potřebná povolení. Takže to plánujeme do dalších let.

Zmrzlina, ale není Vaše doména. Co ještě máte v nabídce?

Máme pekárnu přímo v našem domě. Pečeme frgály, vánoční cukroví, makronky, cupcakes a různé drobné pečivo. Z cukrářských výrobků děláme narozeninové, svatební dorty, svatební koláčky a jsme schopni vytvořit jakékoli atypické dorty. Kompletní nabídka je na internetu <http://www.winklerovo-pekarstvi.cz/>

Každý rok v obci probíhají různé kulturní a zábavné akce. Vaše nabídka se může hodit. Nabídl Vám někdo z místních spolků spolupráci?

Ano, byli jsme osloveni na obecní akci „Vesnice roku“, pro kterou jsme napekli naše výrobky. Další spolupráci určitě přivítáme.

Dodáváte Vaše pečivo do obchodních sítí či jinam?

Naše výroba je převážně zakázková, nicméně několik stálých odběratelů už máme.

Kolik máte zaměstnanců?

Převážně celý rok stíháme s manželkou, ale před Vánoci zaměstnáváme 3 místní brigádníky.

Děkujeme za Váš čas. Chcete něco vzkázat občanům?

Krásné prožití vánočních svátků a hodně štěstí do nového roku 2017.

-redakce-

Naše rekordy

Tyto dva příspěvky nám přišly od našich čtenářů. Jde o rarity, které vás určitě zaujmou anebo pobaví. A tak nás v redakci napadlo, že vás vyzveme k následování. Takže, pokud se během roku dovíte o nějaké naší místní raritě nebo rekordu z oblasti lidské činnosti nebo přírody, napište nám o tom. Váš příspěvek určitě otiskneme. Možná rubrika Naše rekordy bude mít pokračování. A možná časem vznikne i nějaká taková vrbátecká Guinessova kniha rekordů. Na vaše rekordy se už teď všichni těšíme.

-redakce-

Nový Český rekord vytvořen, světový pokořen

V sobotu 10. 9. 2016 v 15.30 hodin byl vytvořen Český a zároveň pokořen světový rekord v počtu jednoho typu motorek na jednom místě. Stalo se tak v Pelhřimově – městě rekordů. Tento rekord se stal především díky organizaci dvou nadšenců a majitelů motocyklů Yamaha TDM, což je právě typ motocyklů, který v tomto rekordu sehrál nejdůležitější roli.

Na tomto rekordu se podíleli i dva občané z našich vesnic a to Stanislav Kašpar ze Štětovic a Ladislav Cášek ze Štětovic.

Brambora rekordman

Další raritu nám poslal pan Miroslav Kobza. Je z jeho letošní úrody a jde o bramboru obra. Brambora na délku měří přes 26 cm a váží téměř 1,2 kilo. A rozhodně nebyla taková sama. Několik brambor bylo jen o něco málo menších. Prostě když se daří, tak se daří.

Letos jsme objevili zajímavé dobové fotografie z tábora, který se pořádá ve Vrbátkách. Rádi bychom poprosili naše pamětníky, pomozte nám odhalit totožnost chlapců a případně nám napište i něco o proběhlém táboře. Rádi tyto cenné kousky naší historie otiskneme v příštím vydání Trianglu. Děkujeme redakce.

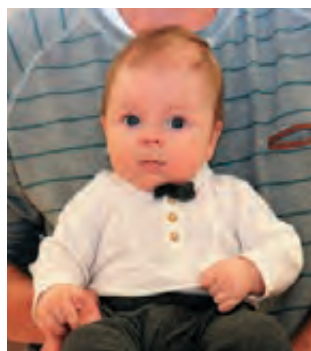

Narozené děti 2015 (VIII–XII) – 2016 (I–VIII)

Štěpán Kocourek, Josef Pospíšil, Jakub Šmerek, Erik Gábor, Silvie Horáková, Jakub Vaculík, Samuel Oršulík, Rozálie Žitníková, Sofie Malovcová, Markéta Skácelová, Martina Zdařilová, Mia Lilith Slezáková, Jiří Šňupárek, Sára Čurejová, Martin Husár, Adam Sekanina, Elena Gáborová, Dominik Gábor.

Fotografie dětí se pořizují na vítání občánků. Pokud se vítání občánků nemůžete zúčastnit a rádi byste fotografii svého miminka měli v Trianglu zveřejněnou, pošlete ji prosím na adresu: podatelna@vrbatky.cz.

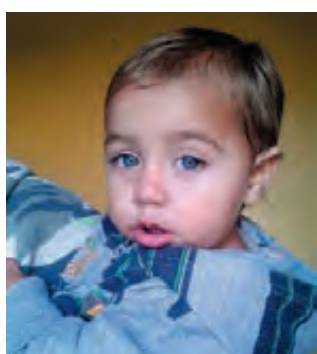
Děkujeme.

Adam Sekanina
Vrbátky

Elena Gáborová
Vrbátky

Erik Gábor
Vrbátky

Jakub Šmerek
Dubany

Jakub Vaculík
Dubany

Jiří Šňupárek
Štětovice

Markéta Skácelová
Štětovice

Martin Husár
Štětovice

Martina Zdařilová
Dubany

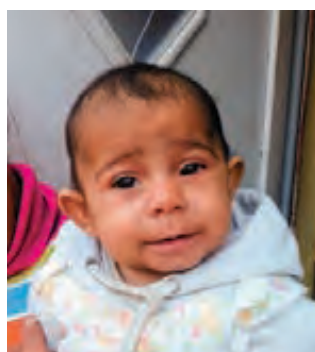
Mia Lilith Slezáková
Dubany

Rozálie Žitníková
Štětovice

Samuel Oršulík
Vrbátky

Sára Čurejová
Vrbátky

Silvie Horáková
Štětovice

Velká fotografická soutěž

Fotografická soutěž pokračuje dalším rokem. Jak jsme slíbili, z fotografií, které jsme obdrželi v průběhu letošního roku, kulturní komise vybrala tři nejlepší fotografie. A bylo z čeho vybírat! Vítězná je od Pavly Kamenské, druhé místo je fotografie od Václava Koláře a na třetím místě se umístila paní Eva Součková. Nejlepší fotografie je na titulní straně letošního Trianglu, další pak na zadní straně obálky.

Na začátku letošního roku proběhlo v prostorách obecního úřadu předání cen vítězům loňského ročníku. Hodnotné dárkové koše předal oceněným autorům zástupce starosty pan Ing. Pavel Novotný společně se členy redakční rady Trianglu.

Všichni, kteří se chcete zúčastnit následujícího ročníku, můžete po celý rok posílat své fotografie na obec. Ty nejlepší opět zveřejníme a autory obec odmění krásnými cenami.

Vítězka
loňského ročníku
fotosoutěže

Václav Kolář – Mostek u Štětovic

Eva Součková – Náplavy